

Prof. Coordonator: ANA - MARIA POPA

RAZE DE LUMINĂ

GRUP ȘCOLAR SĂVIȘȘIN

Grup Școlar Săvîrșin

Str. Gării, Nr.52

Jud. Arad

e-mail: grupscolarsavirsin@yahoo.com

Telefon: 0257-557313

A apărut cu sprijinul

Domnului Director *Nicolae Vesa* și a

Directorului Educativ *Dorina Cosma*

Colectiv Redacțional:

Ana-Maria Popa , profesor coordonator

Tehnoredactare: Prof. Ana-Maria Popa

Desene:

Prof. Cornel Stanciu

Areta Char (absolventă a Grupului Școlar Săvîrșin)

Izabela Andronache (elevă, cls.a VI-a A)

Coperta:

Izabela Andronache

Colaboratori:

Profesor Dorin Popa

Profesor Violeta Mărgineanu

A fost sponsorizată de Asociația ”**PRO VIITOR**” a Grupului Școlar Săvîrșin, președinte prof. Rodica Schipor.

Evoluția învățământul în comuna Săvîrșin

În Săvîrșin se atestă existența unui învățământ cu caracter neorganizat încă înainte de anul 1700, condus de preoți și de alte persoane cărora, desigur, le-a lipsit o pregătire de specialitate.

Din documente rezultă că, în anul 1715, în localitățile Troaș, Săvîrșin, Hălăliș, Pârnești, Cuiăș, Toc, Valea Mare, Căprioara, se practica un învățământ neorganizat.

După anul 1777, în baza edictului împăărătesc al Mariei Tereza, numit „RATIO EDUCATIONIS”, se prevede înființarea unor școli naționale. La început aceste școli s-au numit „triviale” pentru că se învățau doar trei obiecte: citirea, scrierea și socotitul.

Se adeverește că în comuna Săvîrșin exista învățământ încă din anul 1785, înființat prin Ordinul „Ratio Educationes” dat de împăratul Iosif al II-lea în anul 1780.

În 1810, doar trei copii au frecventat școala din Săvîrșin. În anul școlar 1820-1821, învățătorul Zaharia Popovici avea 28 de elevi. În 1822, într-o școală deja clădită, învățătorul Bota avea 23 de băieți și o fată.

După unirea din 1918 învățământul se dezvoltă. Numărul elevilor este tot mai mare. În anul 1922 se înființează grădinița.

În anul școlar 1940-1941 frecventează școala 128 de elevi. La cele 7 clase primare predau patru învățători: Nini George, Dănilă Ana, Popescu Vasile și Albu Ioan. Educatoare erau: Papp Laura și Nini Aurora. În locul învățătorilor mobilizați vor preda: Marțian Rozalia, Cioflec Ecaterina și Rădulescu Janeta. Religia era predată de preoții Ciorogariu Terente și Bembea V.

Anul școlar 1953 aduce schimbări în conducerea școlii din Săvîrșin. Director este numit Iosif Dohangie, până în anul 1958.

Până în anul 1964 cursurile s-au desfășurat pentru clasele I – VII respectiv I – VIII în două clădiri, una aparținând Bisericii Ortodoxe Săvârșin și una aparținând comunei Săvârșin. Actuala clădire a Grupului Școlar Săvârșin a fost dată în folosință parțial în 1965 și integral în 1968 ca Liceu Teoretic, până în anul 1977. Din acest an și până în anul 1997 funcționează ca școală generală I – VIII și I – X. Din anul 1997 școala din Săvârșin revine la titulatura de Liceu Teoretic, funcționând astfel până în 2001 când devine Grupul Școlar Săvârșin. O contribuție deosebită, în acest sens, a avut-o doamna director Izgarian Elena.

Au contribuit la prestigiul școlii directorii : Ardelean G., Buza Alexandru, Doina Stanaiov, Buneți Ioan, Izgarian Elena, Stanciu Cornel, Popa Dorin, Izgarian Elena, Vesa Nicolae, Vodicean Adina, Cosma Dorina, Vesa Nicolae.

Din anul 2006, școala intră într-un proces de reabilitare, la fel și structurile aparținătoare. Toate acestea au fost posibile datorită intervențiilor domnului director Vesa Nicolae.

Numărul elevilor crește începând cu anul 1960. Anul școlar 1988-1989 numără 220 elevi. Anul școlar 1995-1996 numără 205 elevi.

Dacă ne referim la învățământul din zona Săvârșinului semnalăm următoarele: Școala din Halăliș s-a clădit în anul 1852, cea din Timișești în 1864, cea din Căprioara în 1768, cea din Troaș în 1852.

În anul 2010 învățământul din comuna Săvârșin are următoarea rețea școlară:

- Grupul Școlar Săvârșin unitate cu personalitate juridică
- Structuri:
- Școala cu clasele I – IV Troaș
- Școala cu clasele I – IV Toc
- Școala cu clasele I – IV Căprioara
- Grădinița cu program normal P.N. Săvârșin
- Grădinița cu program normal P.N. Toc.

Numărul total de copii școlarizați fiind de 530.

CUPRINS

1. Cuvânt înainte - p.9
2. Cuvinte însuflețite (Prof. Ana-Maria Popa)- p.10
3. Toamna din spatele ușii (Izabela Andronache, V)-p.12
4. Toamna (Adela Butnaru, V) –p.13
5. Culorile toamnei (Izabela Andronache, V) - p.14
6. Un peisaj de toamnă (Mădălina Bodea, V) – p.16
7. Mă rog ție, Toamnă (Izabela Andronache, V) – p. 17
8. Copilăria (Ioana Floarea, VIII) - p.18
9. Ruga (Daniel Dobrei, XI) -p.19
10. Privind spre cer (Prof.Ana-Maria Popa) – p.20
11. Prințesa Toamnă (Izabela Andronache, V) –p.21
12. Meditație (Coralia Răducea, V) –p.22
13. Când privesc...(Silvia Birău,VIII) – p.22
14. Eu... (Andreea Nastiuc, XII) – p.23
15. A venit Toamna (Izabela Andronache, VI) -p. 24
16. Adjectivul (Simona Budiuc, VI) – p. 26
17. Satul meu (Roxana Imbri, V) - p. 26
18. Amintire (Cristina Lunga, V) - p. 27
19. Pădurea, sufletul pământului (Roxana Zaiet, VII) – p. 28
20. Balada ciudățeniilor (Cătălin Vodicean, XI) – p.30
21. Pădurea, viață eternă (Adelina Herbei, VII) - p. 31
22. Balada ciudățeniilor (Cătălin Vodicean, XI) – p.32
23. Să ocrotim pădurea (Carmen Moș, VIII) – p. 34
24. Drogurile (Elena Matei, XII) - p. 36
25. Cenaclu hazliu (Adela Butnaru, V) – p.38
26. Chiulul...la noi (Cătălin Vodicean, XII) – p.39
27. Anotimpul rece (Cristina Lunga, V) - p. 40

28. Campionul descalificat (Izabela Andronache, VI) – p. 41
29. Un popas primejdios (Andreea Nastiuc, XII) – p.43
30. Jocul anotimpurilor (Andreea Petrașca, VI) - p.45
31. Bunica Maria (Sergiu Jurcoane, VII) - p.46
32. Pădurea, sufletul pământului (Elena Glaschi, VI) – p.47
33. Rândunica (Emilia Tiboldi, V) - p. 48
34. Moara norocoasă (Adela Butnaru, VII) - p. 49
35. O întâlnire neașteptată (Andrica Eligia, VII) - p. 52
36. Eminescu, în conștiința generației mele - p. 53
37. O zi plină de lumină (Adelina Herbei, VIII) – p. 56
38. Păsărica (Flavius Mihoată, V) - p. 58
39. România și oamenii ei (Ioana Gabor, VIII) – p. 59
40. Primăvara (Andreea Macavei, VI) – p. 60
41. Mica păsărică (Adela Butnaru, V) - p. 61
42. Monștri de argint (Adelina Herbei, VIII) - p. 62
43. Dor de primăvară (Adela Butnaru, VI) - p. 63
44. "8 rânduri pentru viață" (cules de Carmen Hădan, XII) –p.64
45. Primăvara (Cristina Larionesi, V) – p. 65
46. Fluturile (Cristina Larionesi, V) – p. 65
47. Sunt un fluture venit din amintire - p. 67
48. Un fluture (Raul Bogdan Vesa, V) - p. 69
49. Albinuța (Cristina Larionesi, V) - p. 69
50. Dacă florile-ar vorbi... (Cristina Larionesi, V) – p. 69
51. Obiceiuri din România (Silvia Birău, VII) – p. 71
52. Întâlnire cu Primăvara (Floarea Ioana, VIII) – p. 73
53. Greva profesorilor (Andreea Nastiuc, XII) – p. 75
54. Singur (Raul Marius Popa, XII) - p. 77
55. Adio, dar te iubesc! (Roxana Dalcă, X) - p. 78
56. Singur (Daniel Dobrei, XII) - p. 79
57. Iubito...! (Sebastian Sava, X) – p. 79
58. Iubirea nu cade niciodată (Prof.Ana-Maria Popa) – p.81

59. Amintește-ți de mine! (Geanina Han, X) - p.83
60. Amintire... (Andrada Vug, X) - p.84
61. Colț de suflet singur (Andreea Nastiuc, XII) - p.86
62. Regrete.... (Andrada Vug, X) - p.86
63. Iubirea... (Alexandra Zahariade, XII) – p.87
64. Am învățat (Adela Butnaru, X) - p.88
65. Adevărata menire (prof.Ana-Maria Popa) – p. 90
66. Raze de lumină (Adela Butnaru, V) - p. 93
67. Mamă...! (Andrada Vug, X) - p. 94
68. Mama... (Ioana Floarea, X) - p.96
69. Din inimă pentru mama (Andreea Macavei, X) - p.96
70. Zâna lacului fermecat (Adelina Herbei, IX) - p.97
71. Dragă mamă, te iubesc! (Anamaria Boghian, X) – p.103
72. Eternă stea (Lavinia Abrudean, X) - p.104
73. Înger blând (Adela Butnaru, X) - p.105
74. Nu te voi uita (Geanina Han, X) – p.105
75. Ce este femeia? (Adina Gabor, X) - p.106
76. Calea Sfintei Cruci (cules de Andreea Macavei, X)- p.108
77. Legenda iepurașului (Flavius Mihoată, X) - p.110
78. Sărbătoarea Paștelui (material cules de Silvia Birău, X)p.112
79. Crucea, simbolul creștinătății (Adelina Herbei, X) – p.114
80. Învierea lui Hristos (Andreea Petrașca, VI) - p.117
81. Hristos a înviat! (Roxana Imbri, VI) - p.117
82. Marea sărbătoare (Adela Butnaru, V) - p.118
83. Rugăciune (Sânziana Moți, VI) - p.119
84. Bucurați-vă, Hristos a înviat! (prof.Ana-Maria Popa) – p.121
85. Unde-i judecată, e și noroc (Adela Butnaru, X) - p.123
86. Îndemn (prof.Ana-Maria Popa) - p. 128
87. Activități din școala noastră - p.129

În *Raze de lumină* sunt adunate creațiile elevilor de la Grup Școlar Săvîrșin, din mai mulți ani de studiu.

Ideea publicării unei astfel de lucrări s-a născut din necesitatea existenței unui material auxiliar necesar elevilor, precum și din constatarea că ceea ce e tipărit rămâne mărturie de-a lungul timpului.

”Raze de lumină” dezvăluie gândurile cele mai sensibile și mai sincere ale copiilor, a căror activitate e *jocul de cuvinte*. Toată lucrarea stă sub puterea ”cuvântului” și cuprinde creațiile cele mai reușite. Cuvintele se lasă modelate de mâna timidă a micului creator. Ele prind viață, paginile albe se umplu de culoarea albastră a cerului.

Textele au izvorât din sufletul cald și bun al copiilor ce vreau a fi cunoscuți și a se apropia unii de alții. Culegerea prezintă expresia generală a sentimentelor, de aceea e structurată pe teme. Ea pune în valoare competența de comunicare la limba și literatura română.

Lucrarea se vrea a fi un indemn, adresat tinerilor, de a citi mai mult, alimentând izvorul cunoașterii, din care să reverse apoi, într-o expresie cât mai clară, RAZELE DE LUMINĂ ale fiecăruia.

Prof. Ana-Maria Popa

CUVINTE ÎNSUFLEȚITE

Prof. Ana-Maria Popa

„NU E VREMEA DE CRITICĂ, COPII, E VREMEA DE SCRIS ȘI SCRIEȚI CÂT VEȚI PUTEA ȘI CUM VEȚI PUTEA, DAR NU CU RĂUTATE; FACEȚI, IAR NU STRICAȚI; CĂ NAȚIA PRIMEȘTE ȘI BINICUVINTEAZĂ PE CEL CE FACE ȘI BLESTEMĂ PE CEL CE STRICĂ. SCRIEȚI CU INIMA CURATĂ...”

(ION HELIADE RĂDULESCU)

Acest citat, al lui Ion Heliade Rădulescu, este un îndemn cuprins în studiul „Asupra traducției lui Omer”, din anul 1837.

Ion Heliade Rădulescu susținea ideea că literatura este un mijloc de iluminare a poporului, un mijloc de transfigurare a ființei umane, ridicând-o spre culmile poleite ale simțirii.

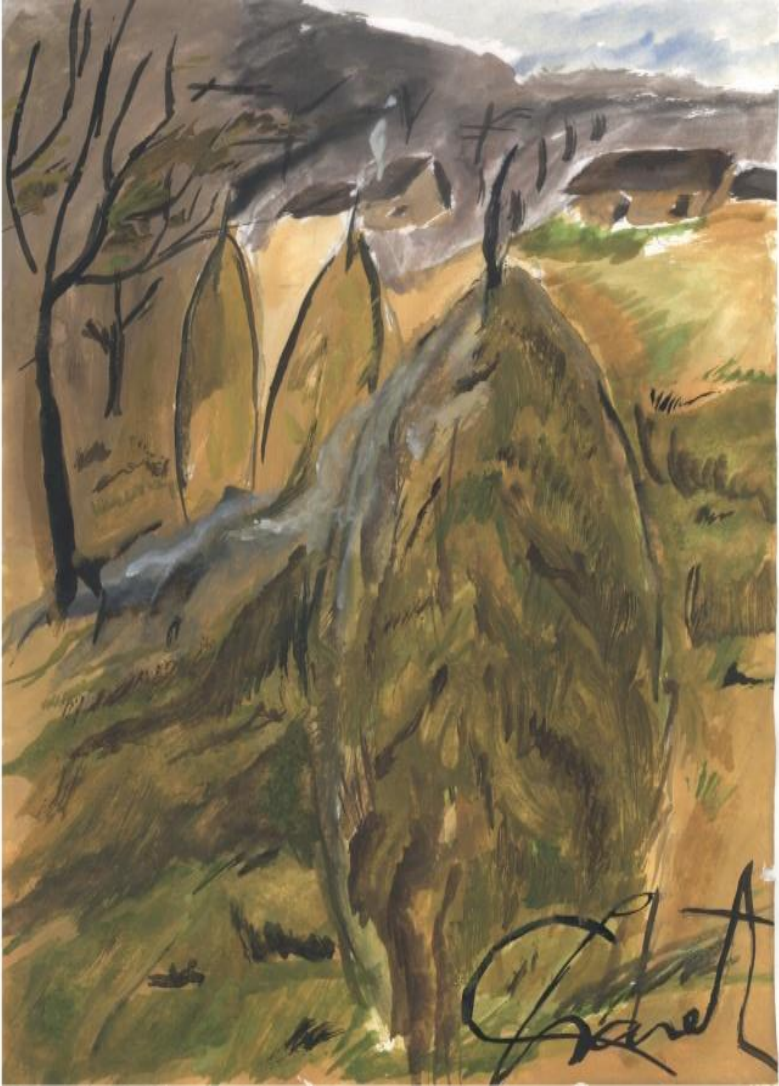
Acest îndemn poate fi considerat o odă adusă scrisului, iar folosirea cuvântului „copii” ne amintește de lumea ideală, sinceră a copilăriei. Tonul este cel al unui părinte preocupat de moștenirea sa, scrisul, opera ce s-ar putea pierde o dată cu trecerea timpului, dacă acești copii nu umplu paginile goale din jurul lor cu cerneala albastră a cerului. Limba ar putea fi orfană, ar suferi și s-ar pierde.

Scrisul, ca mijloc de comunicare, e un fapt real ce se transformă, prin cuvânt, în creație. Deschideți-vă sufletul, eliberați razele creatoare și scoateți la lumină ceea ce aveți mai bun, mai sfânt în voi.

La început a fost „Cuvântul”, un cuvânt creator ce e capabil a face miracole, zidește, se lasă modelat de ochiul lăuntric al creatorului. El e materialul prin care scriitorul își aruncă la suprafață gândurile, sentimentele. Cuvântul primordial se află în noi, trebuie să-l dezlegăm, să-l facem să se nască din mâna noastră. Suntem cuvinte zidite prin cuvântul iubirii și ne aflăm scriși în Cartea Vieții, fiecare având o semnificație și o menire în această lume.

Opera nu trebuie să iasă perfectă de prima dată, nu trebuie smulse cuvintele, ci trebuie scris cât putem, cum putem, dar în ceea ce facem să existe bunătate, iubire și lumină. Răul nu își are locul și rostul în opera literară, precum nu trebuie să existe nici în sufletul nostru, pentru că răul nu e izvorul bunătății și a iubirii.

Dezbrăcați-vă de hainele murdare, lepădați spinii urii, pentru că numai unde e iubire se poate naște poezie. Fiți fii ai luminii, iar sufletul vostru să rămână mereu grădină plăcută lui Dumnezeu pe tot parcursul vieții.

” Toamna este o a doua primăvară, când fiecare frunză e o floare. ”
(Albert Camus)

Toamna din spatele ușii

Izabela Andronache

Un pom bătrân și galben prin vânt mi-a zâmbit
Și în tulpina lui o ușă am zărit.
Era o ușă mică, în formă de dovleac,
Sculptată de un meșter în scoarța de copac.

Deschid cu grijă ușa și intru. Nu mi-e frică
De toamna ce-mi zâmbește prin ușa asta mică;
Zâmbește cu ochi galbeni de frunze și de vânt
Și dă răcoare brumei ce cade pe pământ.

Pășesc în lumea toamnei ce mi se-așterne-n față,
Încet ca acrobatul ce merge pe o ață
Și îmi miroase toamna a struguri și a mere
Și-i răsplătesc plimbarea cu-o clipă de tăcere...

Toamna

Adela Butnaru

Acum când cade bruma
Și strugurii sunt copti,
Începe iarăși școala
Și noi suntem voioși.

Frunzele cad încetișor
Formând un maroniu covor,
Iar noi cu drag ne amintim
De bunul nostru-nvățător.

CULORILE TOAMNEI

Izabela Andronache

maro; galben; roșu; ruginiu; arămiu; portocaliu; albastru; verde; negru; cenușiu.

Maro. Toamna e maro. Maro ca scoarța copacilor, a celor 400 de nuci ai Monicăi, cu sâmburii lor cu tot. Toamna e maro ca lemnul sicriului în care s-a inmormântat Doamna Vară și de unde o vom scoate pe post de stafie în 31 octombrie.

Galben. M-am trezit într-o dimineață și am văzut copacii înecați în miere sau cel puțin aceasta era impresia lăsată de soarele uitat, leneș, în crengile indecent de dezbrăcate. Parcă și acum miroase a miere și parcă aerul are o consistență gălbui de miere topită din soare.

Roșu. Mere, coarne, măceșe – toate roșii. Coșuri umplute cu fructe roșii, borcane umplute cu bunătați roșii, gospodine cu obrații roșii ce nu-și mai văd capul de atâta treabă. Roșesc și eu să fiu în acord cu nota de fundal a anotimpului ce tocmai s-a înscăunat.

Ruginiu. Tomna e ruginie. Frunzele din vii sunt ruginii. Frunzele copacilor sunt ruginii. Frunzele a tot ce are frunză sunt ruginii și ruginiul se revarsă peste toamnă, oxidând viața.

Arămiu. In căldarea de aramă a livezilor fierb licorile magice ale recoltelor bogate. Vom sorbi din pocale de aramă nectarul dulce-acrișor, rodul pământului, taina hărniciei oamenilor.

Portocaliu. Dovleci portocalii, bostani țâfnoși, tolăniți în culcușuri de iarbă portocalie așteaptă, nu atât să îi mănânce cineva, cât să devină felinare știrbe și hazlii la marea sărbătoare

a dovlecilor. Atunci, lumina portocalie a lumânărilor aprinse spre cinstirea sfinților va alunga spiritele rele de pe pământ.

Albastru. M-am trezit într-o dimineată și am văzut cerul înecat în azur. Un ochi magic, imens, fără pupilă, a cărui retină albastră a hipnotizat pământul și a dat culoare mărilor, oceanelor, lacurilor și tuturilor ochiurilor de apă și ochilor ce îl contemplează fascinați. Cerul îi dă toamnei cerneala albastră pentru a-și scrie povestea.

Verde. Urmele verii se agață cu disperare prin copaci și prin iarbă. Sunt urme de verde puternic, furios, care își rânnește supremația dădătoare de viață. Doar brazilii... ei nu se tem. Ținuta lor dreaptă, impunătoare, nu îngenunchează în fața ifoselor toamnei.

Negru. Toamna e neagră. Poartă în ea tot doliul sufletului meu pentru vacanța de vară. Stolul rândunelelor ce tocmai au plecat așterne fulgi negri prin văzduh, păreri de rău în urma lor. O pisică neagră ca smoala se ascunde în roba neagră a vrăjitoarei, stăpâna sa, imaginându-și scenariul celei mai reușite petreceri de Halloween.

Cenușiu. Norii cenușii cern ploaie cenușie peste pământul cenușiu. Ploaie mărunță și deasă, aducătoare de frig și noroi, de gânduri sumbre și singurătăți la gura sobei. Copii zgribuliți înaintând spre școală pe asfaltul cenușiu în diminețile cenușii și friguroase.

Tablou de toamnă. Împart foaia în două: sus pun culorile calde și le îndrept spre vară; jos pun culorile reci, în așteptarea iernii. Am terminat.

Semnez în colț și pun data. Octombrie 2009.

Un peisaj de toamnă

Mădălina Bodea

A sosit toamna cea darnică, cu alai de frunze ruginii și cu cântece de bucurii.

Copacii au primit veșmânt de aramă. Soarele mângâie cu razele lui călduțe frunzele tot mai rare. Pomii din livadă dârdâie cutremurați de frig și frunzele lor răvășite dansează în văzduh.

Frunze moarte! Voi n-ați murit de tot! Viața voastră a trecut în viața altor frunze !

Toamnă, tu ești cea mai iscusită pictoriță din lume! Ai colorat pădurea cu atâtea nuanțe de verde, de galben, de violet, de arămiu, încât ochii mei nu se mai satură privind acest curcubeu fermecat de culori.

Pe firul de telegraf, toamna a așezat șirul ultimelor rândunele călătoare. Îngrijorate, animalele padurii aleargă spre culcușurile lor ,gâzele plâpânde ,amorțite de frig, caută adăpost sub stratul gros de frunze uscate care acoperă pamântul cu un covor ruginiu.

- TOAMNĂ, DE CE VII LA NOI,
COPACII SĂ NI DESPOI ?
CÂNTĂREȚII NI ALUNGI ,
NOPTILE LE FACI MAI LUNGI.

- AM VENIT SĂ VĂ ADUC
FRUCTE MULTE ȘI MĂ DUC,
DAR SĂ ȘTIȚI CĂ-N URMA MEA
VINE IARNA ȘI MAI GREA!

Mă rog ție, Toamnă...

Izabela Andronache

M-am născut astă-primăvară în Pădurea de Argint din Munții Soarelui Răsare. Sunt fiica Gorunului, cel mai înalt și mai falnic arbore din pădure.

Copilăria mea a fost un vis frumos, legănat de zefirul de primăvară. Cântecul păsărilor mă trezea în zorii zilei și boabe străvezii de rouă mă spălau pe față.

Mai târziu am început să cresc și să-mi înțeleg rolul. Când soarele a devenit mai cald, nopțile mai scurte, mi-am dat seama că nu sunt singură, că am peste o mie de surori, fiecare cu peiolul ei. Împreună formăm o echipă grozavă, care pe lângă faptul că eram atât de harnice, dăruiam lumii viață, oxigenul fără de care nu ar mai fi nimic.

Am supraviețuit tuturor pericolelor verii. Nu m-a doborât nici seceta, nici omizile nu au reușit să-mi vină de hac. M-am speriat mai tare când vecinele din celalalt copac foșneau ceva despre fierăstraiele oamenilor. Atunci mi-a fost tare frică. Dar tata e deja prea bătrân și prea înțelept ca să fie tăiat. A fost declarat monument al naturii!

Și-acum...ai venit tu...Boarea ta rece m-a îmbujorat și sunt cam palidă, nu-i așa? Cred că m-am îmbolnăvit. Surorile mele cad una după alta, dansând ultimul dans în vârtejul vântului. Le petrec cu privirea până jos și mă răzvrătesc. Nu vreau să cad și eu! E atât de bine aici, pe creanga mea! De sus mă privesc stelele, de jos mă admira florile, sunt mândră de limbul meu strălucitor și chiar nu vreau să devin culcuș pentru animale. Și-apoi ,cine îl va hrăni pe tata la iarnă?

Vezi, de aceea te rog, te rog pe tine, Toamnă, să fii mai blândă, să fii mai caldă și să-mi îngădui să rămân pe creanga mea.

COPILĂRIA

Ioana Floarea

Copilăria...Ce perioadă minunată! Nu o voi uita niciodată.

Copilăria este un tărâm de basm , unde poți fi oricine și orice, unde visele capătă formă , devenind realitate. Sunt copil, închid ochii, mă înalț în picioare cum se înalță piramida în nisip și culeg trandafirii albi ai vieții. Copilăria este un infinit al puterii. Aventurile captivante iubite de noi, copiii, creează o lume în care fericirea și pasiunea domnesc.

Copilăria este o zână cu fața albă, cu ochii ca două flori de cireș, cu nasul fin, cu obrații ca două petale de trandafir și părul bălai, purtată pe aripi de fluture pentru a-mi scrie povestea. Copilăria este o eternă primăvară, o oază de inocență, de bucurie, de fior. Un fior dulce scăldat în apele cristaline ale izvorului. E vârsta de aur când poți atinge stelele cu mâna, când poți zbura, când totul este posibil.

E un porumbel cu aripile deschise ce zboară spre fiecare dintre noi, picurând stropi de fericire, de bucurie, ca mai târziu să plece spre văzduhul nemărginit.

RUGA

Dobrei Daniel

E soare la asfințit,
Eu mă culc – sunt obosit.
Cu Tine-n gând mă odihnesc,
Cu Tine-n gând eu mă trezesc.

O nouă zi să-ncep cu Tine aș vrea,
Să fii Tu o lumină pe cărarea mea.
Pe brațul Tău aș vrea să mă porți mereu,
Cu Duhul Tău să mă călăuzești la greu.

De voi cădea învins în încercare,
Ridică-mă și pune-mă pe stânca tare.
Spală-mă prin sângele ce-a fost vărsat
Și ajută-mă să mă păstrez mereu curat.

Când greul încercării mă lovește,
Cu Duhul Tău cel sfânt mă întărește.
Când necredința vrea să-miucidă al inimii dor,
Ajută-mă să fiu un neobosit luptător.

În fiecare zi te rog o, Domnul meu,!
Să-mi dai putere să-aduc roadă în hambarul Tău.
Un rob ascultător și vrednic vreau să fiu și eu,
Să pot să stau la masă cu-mpăratul meu.

PRIVIND SPRE CER...

Prof. Ana – Maria Popa

De când mă știu, m-au învățat că exiști; am auzit, am citit și am început apoi, cu toată ființa mea, să Te caut și să Te gădesc. Am crezut că-mi va fi greu și că va trebui să am niște merite deosebite ca să ajung la Tine. Mi-am dat însă seama ce aproape erai, Te aflam în fiecare zi , în toate locurile unde eram și am înțeles că niciun efort nu era prea mare să pot fi cu Tine. Când sărbătoresc Nașterea ta, colindele de bucurie și de laudă îmi inundă sufletul și mi-aș fi dorit să fi fost și eu cu Magii care Ți-au adus daruri ca să-ți pot spune :

„Iisus prea Sfânt, Tu vii la mine

C- un alai de bucurii,

Te-așteaptă toți cu dor să vii,

Dar nimeni mai cu dor ca mine.”

Când m-au lovit și am sângerat, când m-au nedreptățit și m-au batjocorit, Tu m-ai încurajat; aveam exemplul rănilor și umilințelor Tale; am căzut, am suferit, am răbdat, dar cu Tine Iisuse, am biruit. Când am greșit, eu știu că m-ai iertat și mi-aș fi dorit să-ți spăl picioarele cu lacrimile mele și să le șterg cu părul meu, ca să vezi cât de mult m-am căit.

Și când iubesc, Te văd ridicându-Te spre cer și dându-mi și mie aripi ca să mă pot ridica deasupra tuturor răutăților din lumea aceasta și să privesc de sus doar splendoarea minunilor lăsate de Tine pe pământ. Acum, pot să sărut în mintea mea rănilor picioarelor Tale răstignite pe Cruce și să îți spun:

„Iisus, te rog, rămâi la mine

Ca să-mi ajute Dumnezeu

Să pot fi bun și drept mereu

Și să iubesc la fel ca Tine”.

PRINȚESA TOAMNĂ

Izabela Andronache

Pe un nor, sus în cer, este castelul anotimpurilor. Un castel înalt, foarte înalt, cu patru turnuri de patru culori diferite în care locuiesc patru prințese.

Primul turn este de argint. Pe el stralucesc mii de steluțe de gheață care îți îngheață privirea. Acolo locuiește prințesa Iarna.

Al doilea turn este de smarald. E plin de flori vesele care îți zâmbesc în fiecare dimineată. Acolo locuiește prințesa Primăvara.

Cel de-al treilea turn este de aur. El este plin de spice de grâu care strălucesc în razele soarelui. Acolo locuiește prințesa Vara.

Ultimul turn este unul de rubin. Miroase a fructe coapte care se pregătesc să ajungă în coșul gospodinilor. Acolo locuiește prințesa Toamna.

Prințesa care locuiește în acest turn este una deosebită. Are obraji de piersici coapte, ochii de prune brumării, părul de mătasea porumbului. Mâinile ei sunt trestii unduioase cu degete din cârcei de viță de vie, terminate în unghii din petale de crizantemă. Poartă o rochie de frunze ruginii și se înfășoară într-o mantie țesută din tot aurul holdelor bogate, iar pe cap poartă o coroană de steluțe arămii.

În fiecare zi Toamna dansează cu recoltele bogate, într-un vârtej de fructe și legume, ca o balerină și prinde în dansul ei copiii pe care îi duce la școală odata cu răsăritul soarelui.

Când dansul se sfârșește, o lasă pe prietena ei, Iarna, să își aducă fulgii de nea și să îi lase să cadă, așternând un covor de nea.

MEDITAȚIE

Răducea Coralia

Simt că se întâmplă ceva cu mine
Parcă alerg,
Parcă mă joc,
Dar totuși nu fac nimic.
Stau într-o continuă meditație;
Însă simt că mă schimb,
Încep să cred în orice...
Oare-i posibil?
Redevin copil?

Când privesc...

Silvia Birău

Când privesc pădurea,
Ramurile cresc.
Când privesc câmpia,
Florile-nfloresc.
Când privesc bolta
Cerului măreț,
Mă simt o regină
Și ochii-mi strălucesc.

Eu...

Andreea Nastiuc

Eu sunt o floare
Într-o grădină cu soare,
Unde ninge cu oase de luceafăr
Pe-o gură de pământ.

Tot eu strig :Slavă !
Căci tristă ar fi fost viața,
De n-ar fi existat măcar o floare
Să stea într-o grădină cu soare.

În primăvară, când trece prin grădină vântul
Și florile-mi dezmiardă cântul,
Cu o fantezie uriașă le dau un strai la fiecare;
Eu, care mă aflu-n fiecare floare.

A venit toamna...

Izabela Andronache

Într-un tomnatic imperiu, plin de tomnatice frunze, domnește Prințesa Toamna. Castelul ei e în poiana din pădurea minunată, acolo unde se leagănă arbori-n vânturi și cântă trubadurii anotimpurilor din harpa fermecată a razelor de soare.

E pardosită lumea de lumină și frunzișul veșted foșnește în poiana unde prințesa își mângâie supușii cu degete lungi și moi de miere proaspăt stoarsă. Supușii ei sunt pomii, care sub mângâierea ei se umplu de roade; sunt holdele ce-i aduc grânele în dor; sunt viile din care curge, parfumat, vinul petrecerilor ce-or să vină.

Se uită luna printre ramuri și aurește frunzele în fața pașilor prințesei ce a plecat la plimbare. Vara, sora mai mare a Toamnei, o oprește o clipă din drumul ei și sorcova luminii în brațe i-o aruncă. Cu această lumină în suflet, prințesa pășește spre ceața nesfârșită, ne-nțeleasă și se pierde în ea. Verii îi crește lacrima-n pleoapă privind cum din cețuri plânge-o toamnă nouă.

Deschid larg ferestrele să respir aerul de toamnă nouă și în mine aud un murmur. E versul meu ce plânge blând:

„A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva...”

Areta Char

Adjectivul

Simona Budiu

Este o parte de vorbire
Ce arat-o însușire
Și de bine și de rău,
Asta este rolul său .

Tu pe toți îi definești,
Îi și lauzi, mai jignești...
Pe substantiv îl însoțești
Și adjectiv te numești.

Satul meu

Roxana Imbri

Drag mi-e traiu-n a nost sat,
Drag mi cum e așezat,
Lângă drumul asfaltat,
Îngrijit și luminat.

Pe lângă pământul nost
Trece Mureșul fălos,
Trece lin și legănat
Și curge către Arad.

Amintire

Cristina Lunga

Un lucru mare și duios
Să nu uiți ce-a fost frumos,
Oricând să îți aduci aminte
Ce ai iubit mai înainte.

De când te naști și până mori,
Părinții te privesc cu dor.
Tu ești raza lor de soare,
Tu ești a lor sărutare.

Îmi amintesc de-ai mei părinți
Care acum sunt printre sfinți.
Cât au fost pe-acest pământ,
Priveam la ei ca la un sfânt.

Vă rog să țineți minte,
Dragostea de părinte
Nu are asemănare
În Universul acesta mare.

Pădurea, sufletul pământului

Roxana Zaiet

Pădurea este cea dintâi răsuflare a omului, ea poartă spre trezirea sa, care bucură mărginiri albastre de cer, la verdele crud, la umbrele dese și negre ale pădurilor bătrâne și la strigătul celor tinere care izbucnesc aducând misterul vieții noastre.

Pădurea este asemuită și cu o casă părăsită, în care mii de adrese ne duc spre podul verde cu un contur confuz, iar hilar păianjenul, pâna-și țese.

Pădurea a fost în alte vremuri o casă în care aveam pat, vin și masă, dar fiori de groază mă cuprind, deoarece mă întorc la ea ca la o casă părăsită.

Parcă îl aud pe bunicul meu doinind despre taina vieții lui și a pădurii și mi se par toate zilele întâlnindu-se în una:

„Crești pădure și te-ndeasă
Numai loc de-o casă-mi lasă,
Loc de-o casă și-o cărare
Până la mândra în vale.”

Pădurile ne poartă către bucuriile celei dintâi, care se nasc în preajma lor, către doruri de lume și singurătate, către ceasuri de lumină și amestec de umbre, așa cum este viața noastră. De aceea , atunci când le plantăm simțim că pădurile ne iau ceva din noi!

Noi,oamenii, ar trebui să învățăm multe de la pădure, de la întreaga natură. Da!...pentru că ea respectă aceleași legi de veacuri. Fiecare își are locul și știe ce are de făcut, totul e organizat. Dar, mă rog! Mulți ar putea spune că nu e nimic de învățat din toate acestea. Omul e inteligent, știe ce face! Dar de câte ori ne gândim , nu ne punem întrebări în legătură cu aceste taine?! Nu, pentru că noi ne laudăm numai când facem bine.

Dacă ar fi știut strămoșii noștri ce facem astăzi din lumea pe care ar trebui s-o lăsăm moștenire urmașilor, ne-ar fi putut spune de ce pădurea este supărată și nu mai răspunde nimănui. Și cum să nu fie când omul o distruge, o ucide, îi taie rădăcinile și, încet, încet face să dispară atâtea minuni și vietăți pe care înaintașii le-au adorat. De unde vine și citatul:

„Ea, Pădurea, ne dă la fiecare

Doar ce puteam percepe cu mintea sau simțirea.”

Oamenii sunt jertfe în trupul pădurii, sunt scânteii care aprind aburi în cețe, în care de un secol strămoșii noștri beau verdele verii și izvoarele ascund pădurea.

Pădurea ascultă glasul serii, și fiecare moft al celor ce se spovedesc în fața ei, vindecă relele și te face să te înalți, în împărăția sa.

Pădurea se dezbracă de haina cea de ceață, ca să prindă în zori lumina. Copacii, ascunzându-se în vară, simt cum familiile lor cresc din propria rădăcină.

Dar nu numai atât! Pădurile au pentru noi activități continue, de „a vedea” și de „a vorbi” cu lemnul, căruia ochiul și apoi mâna omului îi oferă o formă nouă. Iată-l înfrățit cu pâinea, căci arborele lovit de furtună a devenit masa albă și curată a casei.

Destinul nostru se leagă, la începutul lui, de minunăția codrului „frate bun cu românul”, care a fost bună gazdă pentru haiducii neînfricați, dar și pentru străbunii voievozi neîntrecuți în lupte.

Tot ceea ce am spus despre pădure, ne duce cu gândul la Paradis, la izvorul precum cristalul sau la un viitor, posibil viitor.

La modul obiectiv putem spune că pădurile au un rol benefic asupra sănătății omului, reprezentând și un factor antipoluant apreciabil, reținând ca un filtru natural, cantități mari din praful ridicat în atmosferă. În același timp, ea constituie pentru om unul dintre cele mai atrăgătoare locuri de agrement, atât prin frumusețea, cât și prin aerul curat și răcoros pe care ni-l oferă.

Oricum speranța moare ultima. Cineva trebuie să-și dea seama că natura trebuie ocrotită, că fără ea vom muri și noi. Ea este legănul nostru și de fiecare dată când ne vom gândi la noi, va trebui să ne gândim și la ea. De aceea pădurea are și un avertisment pentru noi, oamenii:

„Pe celălalt emisfer
Răsar copacii care vor dărâma orașul.
Ca un prosop muiat în sânge,
Soarele picură pe garduri.

Sfârșitul focului e-ntotdeauna cenușă...”

BALADA CIUDĂȚENILOR

Cătălin Vodicean

Foaie verde margarină
Pisica e sub mașină,
Câinele-i în portbagaj,
Sub acuzația de ultraj.

Șoareci-s la pușcarie
Acuzați de tâlharie,
Iar muștele și țânțarii
Au falsificat dolarii.

Foaie verde și-o lopată
Iepuroaica îi « legată »,
Iepurele-i tocăniță,
C-a furat din grădiniță.

Foaie verde doi brutari,
Păduchii mi-s bucătari,
Iar puricul de pe câine,
Nu mai vrea să facă pâine.

Foaie verde ca ciocanul,
Vă mai povestesc la anul,
Și de alte ciudațenii,
Ce apar de-alungul vremii.

PĂDUREA, VIAȚĂ ETERNĂ

Adelina Herbei

În acea zi, aerul era neobișnuit de cald, iar de pretutindeni veneau miresmele unei primăveri parcă mai frumoasă ca oricând. Soarele privea zâmbind la păsările jucăușe ce săreau din creangă în creangă. Mă afluam într-o poieniță, nu departe de casă pentru a culege fragi. Negăsind nimic, m-am așezat sub un stejar bătrân. După o vreme mi se păru că aud glasuri omenești. M-am apropiat, dar nu vedeam nimic. Când îmi aruncaii privirea spre brațele înalte ale unui copac, am surprins o discuție dintre o veveriță roșcovană și un corb negru. Am rămas mută de uimire: le înțelegeam glasul! Vorbele lor m-au făcut curioasă și am hotărât să rămân ca să le ascult povestea.

Veverița, cu un glas stins, povestește cum i-a fost distrusă locuința dintr-un arbore înalt, de către oameni. Corbul o încurajează spunându-i :

- Pădurea îți va dăruia o altă casă unde să fii în siguranță.
- Ce se va întâmpla când oamenii vor tăia toată pădurea ?
- Pădurea a fost din vechime acel loc minunat unde toți trăiau în liniște. Această pădure minunată în care izvoarele șoptesc povești nescrise, în care păsările cântă triluri neauzite, unde an de an primăvara răsare ca prin minune, pentru ca iarna să doarmă într-un somn ce pare nesfârșit, ne va ocroti întotdeauna. Pădurea este singura ce nu a cunoscut moartea de la începutul lumii, e locul unde se petrec fapte de care oamenii nici nu știu că sunt posibile.

- Era o vreme când oamenii respectau și prețuiau pădurea, compunându-i cântece și descriindu-i frumusețea în versurile lor. Codrul le dăruia adăpost, le asigura hrană, căldură, sacrificându-și propriii copii, stejarii, fagii...Imaginează-ți cum ar arăta locurile acestea fără oameni !

- Pădurea s-ar întinde la nesfârșit, iar noi, animalele, am trăi în deplină armonie cu ea, ar fi o lume de vis plină cu peisaje mirifice, cu poenițe însorite, permițându-le astfel florilor de tot felul să zâmbească mândrului soare.

- Eu zic, să ne bucurăm de frumusețea și îndestularea pe care codrul încă ne-o oferă și să sperăm că oamenii își vor da seama la timp de răul pe care-l fac.

M-am retras în liniște, fără să întrerup acea conversație interesantă, pentru că am auzit glasul mamei care mă căuta disperată. Această experiență trăită m-a pus pe gânduri, iar de atunci plantez în fiecare an cel puțin un pom, pentru că copacul și pădurea reprezintă sufletul pământului și viața eternă.

Balada ciudățeniilor

Cătălin Vodicean

Foaie verde, frunză-n dungă,
Balada asta-i mai lungă,
N-are doar cinci strofe mici,
Are și ceva furnici.

Foaie verde copilot,
Am un câine mafiot,
Are-afaceri cu petrol,
Cu toate ca e matol.

Celălalt e traficant,
Zice c-are carburant,
Vinde niște Marijuana,
S-are bine cu patroana.

Foaie verde frunzuliță
Am o mătă doctoriță,

Dă injecții și rețete,
La țărani și la vedete.

Foaie verde matostat
Am un câine deputat,
Și o muscă președinte,
Fără ținere de minte.

Doi țânțari sunt senatori,
Trei purici îmi sunt actori,
Două curci moderatoare,
La o emisiune mare.

Foaie verde de turban
Mai am încă un curcan,
Ce așteaptă aderarea,
Ca să distrugă parcarea.

Vrea să facă-n locul ei,
Hoteluri vreo douăstrei.
Și- încă doua-trei arene
La standarde europene.

Și-ncă cinci restaurante,
Aranjate ca la carte,
Și treizeci de furnicuțe,
Angajate chelnerițe.

Foaie verde U.E., N.A.T.O.,
Balada am terminat-o,
Iar în numărul următor,
Vă spun de un procuror.

SĂ OCROTIM PĂDUREA!

Carmen Moș

Era o dimineață frumoasă de vară. Soarele începuse să-și verse razele sale aurii și calde pretutindeni.

Prietenul meu, Andrei, a venit la mine și mi-a propus să mergem în pădure să ne bucurăm de răcoarea și farmecul ei. În câteva clipe am fost gata de plecare. Nu știa Andrei ce plăcere îmi face să mă plimb și să admir frumusețile pădurii.

Când am ajuns , pădurea ne-a primit veselă , foșnind lin din frunzele copacilor. Se bucură parcă să ne ofere aerul ei curat. Ocrotiți de bolta ei de frunze eram încântați să auzim cucul cum își cânta numele , Cucu! Cucu! ,iar de lângă noi , țuști! ,un iepuraș speriat s-a pierdut între tufișuri. Miresmele florilor te îmbiau să le admiri potirurile lor multicolore și ne zâmbeau în bătaia soarelui. Totul era așa de minunat , încât simțeam nevoia să-i povestesc prietenului meu despre frumoasa și încântătoarea pădure de la marginea satului unde locuiau bunicii mei. La acestea, Andrei îmi spune că acum înțelege de ce explicam cu atâta ardoare de fiecare dată când aveam ocazia, despre importanța și foloasele ce ni le oferă pădurea.

- Fără pădure, intemperiiile naturii ne-ar nimici: furtuni, ploi, zăpezi , toate sunt domolite dacă se întâlnesc mai întâi cu pădurea.

- Pădurea are viața ei tainică și trebuie să o simți ca să o poți înțelege . Cred că poezia lui Macedonski exprimă cel mai bine acest lucru:

“Nimic n-are ca pădurea farmece s-atragă

Un suflet ce iubește taina frunzișurilor cu umbra dragă

Și nicăieri nu poți mai bine de lumea-ntregă să te pierzi

Decât pe-ngustele poteci sub bolțile cu frunze verzi.”

- Da, iubesc pădurea și o doresc curată și îngrijită. Ea este sufletul Pământului, plămânul Pământului, veșnicia Pământului.

-Și veșnic tânără, primăvara te fascinează cu mirosul ei îmbătător, cu mantalele coloristice și fragede ale vegetației, cu vietățile ce se trezesc din somnul hibernal.

-Acasă la bunici am regăsit pădurea sadoveniană , cu soarele zglobiu al dimineților de vară ce își cernea, într-o ploaie deasă și caldă, razele sale. Roiuri de musculițe, gânganii, pițigoii, pătau verdele pădurii.

-Te admir cât de mult iubesti natura și ce simți pentru orice lucru care o poate ciunti !

-Da. Azi totul mă înspăimântă. Mă tem că pădurea copilăriei mele va deveni un loc dezolant cu ierburi groase , sufocate de crengi uscate și doar din loc în loc rămășițele vreunui trunchi de copac. Am văzut cum arbori tineri, care ar fi trebuit încă să mai crească, au fost doborâți mișelește de oameni.

-Eu îți propun să protestăm împotriva acestor lucruri și să strigăm în gura mare :

PĂDUREA TREBUIE OCROTITĂ! EA ESTE O REZERVAȚIE VIE A VIETII ȘI A VIITORULUI OMENIRII!

DROGURILE

FII PRUDENT, NU DEPENDENT!

material cules de *Elena Matei*

Mulți tineri cred că nu li se poate întâmpla nimic rău dacă consumă o singură dată droguri. Nu este adevărat! De cele mai multe ori o singură doză este de ajuns să vă determine să consumați ulterior droguri din ce în ce mai tari. Aveți grijă, nu vă amăgiți cu gândul că voi nu puteți deveni dependenți. O doză luată azi vă îndeamnă spre o nouă încercare, o simplă curiozitate vă poate duce la dependență.

Citiți cu atenție acest articol și convingeți-vă de efectele nefaste ale drogurilor.

Cele mai cunoscute droguri sunt :Extasy, Cocaina, Heroina, etc.

De la cele mai ușoare, la cele mai periculoase, legale sau interzise, drogurile sunt de mult o realitate cu care ne confruntăm zilnic.

Drogul este orice substanță chimică care atunci când este introdusă în organism modifică (în rău) modul în care funcționează acesta sau modul în care o persoană se comportă, gândește și se simte.

Drogul nu este prietenul tău. Nu tu îl controlezi pe el, ci el ajunge să te controleze pe tine. Dependența este ceva de care nu scapi sau scapi mai greu de cât îți închipui. Cu drogurile mai bine să păstrăm o relație platonice...

La prima vedere, drogul pare ceva ispititor sau oarecum inofensiv. Nu te lăsa dus/ă sau sedus de aparențe...

Alcoolul afectează judecata. Consumul îndelungat și abuzul duce la dependență.

Consumul băuturilor alcoolice duce la îmbolnăvirea creierului și ficatului. Renunțarea bruscă poate produce anxietate, tremur, halucinații, convulsii.

Tutunul. Fumul țigărilor conține circa 400 de substanțe chimice, iar o mare parte sunt cancerigene. Cea mai

periculoasă este nicotina, care provoacă dependența de țigări, îmbolnăvirea plămânilor și a căilor respiratorii.

Tranchilizantele sunt deseori prescrise de medic pentru ameliorarea durerilor provocate de boli incurabile (cancer)...Folosirea îndelungată creează dependență fizică și psihică.

Canabisul (cânepa indiană), marijuana și hașișul, uleiul de hașiș se fumează, se inhalează sau se mănâncă. Toate formele de cannabis conțin THC, o substanță care afectează creierul.

Extazy este un drog sintetic aflat sub forma unor pilule albe sau colorate. Consumul acestui drog provoacă confuzii, depresii, anxietate severă, dependență și paranoia.

Opiumul se află sub forma unui praf care se extrage din mac, se fumează, se mănâncă sau se injectează. Este un narcotic care poate induce într-o primă fază o stare de euforie, după care somnolență, greață și vomă. O supradoză poate provoca convulsii, comă, moarte.

Cocaina este o pudră albă cristalizată. Se inhalează, injectează sau fumează. Produce euforie, neliniște, febră, lipsa apetitului. Pe termen lung produce paranoia, moarte. Supradoza duce la stop cardiac și stop respirator.

Heroina este o pudră albă sau maro și dintre toate drogurile este cel mai periculos narcotic. Supradoza poate duce la convulsii, comă, moarte.

După ce v-am făcut o mică prezentare a celor mai cunoscute stupefiante (droguri) vă putem da un sfat : **NU ÎNCERCAȚI CONSUMUL ACESTOR PRODUSE**, care mai devreme sau mai târziu aduc **MOARTEA**.

Cenaclul hazliu

Adela Butnaru

Cenaclul nostru e-nființat
De câțiva poeți ratați
Ce se cred de mare preț,
Dar mai e...pân' la poeți.

Andreea, când citește-o frază
Se face roșie la față.
Cealaltă Andree, mai mare,
E plăpândă ca o floare.

Raul caută iubirea,
Apoi scrie poezia.
Flavius e îndrăgostit
De când era copil mic.

Adelina cea grăsuță
E romantică-născută.
Cristina citește pițigăiat,
Parcă nu ar fi mâncat.

Claudia cea fudulă
Face versuri fără rimă,
Iar Sânzâiana cea isteată
Stă cu celularu-n față.

Eu, Adela cea tăcută
Câteodată parcă-s mută,
Până scriu o poezie
Stric o tonă de hârtie.

Domnul Nică ne ascultă
Mai zâmbește, mai se-ncruntă,
Ne dă sfaturi tuturor
Ca un bun îndrumător.

Chiulul...la noi

Cătălin Vodicean

M-am gândit să vă explic câte ceva despre chiul. Nu zic că unii dintre voi nu cunosc această ocupație, alții fiind chiar profesori, dar pentru necunoscători voi scrie ceva.

Chiulul mai este cunoscut și sub numele de ”fuga de la ore”. Când se află în prima zi de școală, în clasă majoritatea elevilor spun că ei vor fi silitori, vor învăța și nu vor chiuli niciodată. Aiurea.

Oricât ai vrea să nu chiulești, sunt unii profesori pe care pur și simplu nu suportă să îi vezi toată ziua. Și la acei profesori pe care nu îi urăști atât de mult, bineînțeles dacă există, mai chiulești pentru că vedeți voi, la un moment dat te mai sature și de școală ca de toate. Într-adevăr există și elevi care nu prea chiulesc și se interesează mai mult de școală.

Trebuie să recunosc că chiulul nu este la fel de eficient ca școala, poate chiar nu își are rostul, el are faze bune și faze proaste.

Faza bună este că vacanțele atât de puține și de scurte sunt prelungite, iar faza proastă este că dacă într-adevăr vrei să faci școală și să devii ceva în viață, să ai o meserie bună, ai nevoie de școală, pentru că niciunde nu mai prea poți să te angajezi fără facultate. Eventual, pentru a rămâne acasă poți să lucrezi cu ziua pe la vecini sau să urci cu oile la munte. Nu zic că meseria de cioban nu este bănoasă, dar unul care se respectă...nu prea cred că o dorește.

Prin urmare, așa cum v-am spus, chiulul nu trebuie practicat.

ELEVI,TREZIȚI-VĂ! E vremea școlii.

Țare are nevoie de intelectuali, nu de ciobani, așa că înainte să chiuliți, gândiți-vă de două ori la ceea ce faceți.

Anotimpul rece

Cristina Lunga

Copacii, de toamnă vestejiți,
De zăpadă au fost albiți.
Câmpul, dealul, văile,
Satul și pădurile.

O doamnă crăiasă
Cu trenă de mireasă,
A venit grăbită
Cu fața albită.

Aducând din depărtare
O caleașcă cu ninsoare,
Ce-o presară pe pământ
Cu frig, ger și mult vânt.

Totu-n jur este albit,
Pădurea a-ncremenit
Numai lămpile din sat
Spun că omul n-a înghețat.

N-a știut dalba crăiasă
Că oamenii stau în casă
Și nîcîcînd nu se răcesc,
Atât timp cât se iubesc.

Campionul descalificat

Izabela Andronache

Rusty este un malamut de Alaska, alb, cu ochi mari și albaștri, iar Cipi este “bunul” său stăpân. Pentru a-și mai lua gândul de la atâtea teze, teste și teze unice, la care nu a luat mai mult de nota 8, Cipi s-a gândit să participe cu Rusty la un concurs canin.

Coborând din bloc, Cipi nu se poate abține să nu se laude:

-Sunt un antrenor...stăpân grozav! E imposibil să nu câștig...câștigi Rusty!Nu-i așa?Dar laudele se opresc când ajunge în fața blocului.

-Rusty?Rusty!Rusty, unde ai dispărut?...Upssss!...Cipi a uitat câinele în apartament.

În timp ce Cipi urca cu liftul, mama lui se gândește să facă un bine și coboară cu Rusty pe scări.

-Am venit să iau câinele, mamă! Mamă? Rusty? Halloooo! Mă aude cineva? Ei, fir'ar să fie! Nu-i nimeni acasă? Tocmai când mă îndrept spre titlul de glorie al carierei mele de crescător de câini! Țsta-i sabotaj! Asta-i nerușinare! Țți arăt eu ție, Rusty! Unde poți să fii?

Cipi se apleacă să vadă dacă nu are vreo șansă sub pat. Poc!Boc!Pbuf! Dar își găsește doar cucuiul...

-Oooou! Cainele ăsta! Și ce caută patul aici? E făcut numai pentru a-ți sparge capu! Aaaaauh...!

-Trrr!Trrr!

-Mama! Doamne ajută, Motorola a inventat telefonია mobilă! Alo!

-Unde-ai dispărut, Cipi? Eu și Rusty te cautăm de-o vreme!

-Stai un pic: unde e Rusty? Eu sunt sus, vă căutam.

-Noi suntem în fața stadionului...Am crezut că ai ajuns deja!

-Iuuuuuuh! Trimite-mi un taxi!

Cipi a ajuns în cele din urmă și el la stadion și, din fericire, concursul încă nu a început. După câteva minute, în care câinele a făcut ce a știut el mai bine, cum ar fi sărituri peste tot felul de garduri, prezentări de blăniță lucioasă și canini ascuțiți, Rusty câștigă.

-Carnetul...unde-i carnetul?...Și actele? Ohhhh măi!

Se pare că, deși câștiga concursul, Rusty este descalificat, deoarece stăpânul său, distrat fiind, a uitat acasă actele de înscriere.

UN POPAS PRIMEJDIOS

Andreea Nastiuc

Era vară, vacanța venise, iar familia Mariei a hotărât să-și petreacă vacanța la munte. Voiau un loc nou pe care să îl viziteze, se săturaseră de drumurile naționale și internaționale, voiau și ei un drum mai stingher pe unde să privească mirificul naturii.

Au pornit pe un astfel de drum, mergând cu mașina până când soarele asfințise, însă undeva deasupra se mai păstra rumeneala lui, iar aburii bălților începură a pluti pretutindeni pe luciul undelor. În sfârșit, cei trei ajunseră la un castel istoric ce era foarte bine întreținut și în fața căruia scria : „Un popas primejdios”. Cei trei hotărâră să-și petreacă vacanța aici.

Încă din prima clipă au întâlnit ospitalitate cum nu mai întâlniseră în altă parte, fiind întâmpinați de o familie extraordinară : Bastian era fiul celor doi stăpâni ai castelului. În prima noapte auziră tot felul de zgomote, ceea ce i-a dus la un gând absurd: „Acolo existau fantome!”

Maria se împrieteni repede cu Bastian, iar zgomotele pe care le auzise noaptea nu o speriau, din contră, o făceau curioasă. L-a rugat pe Bastian să-i spună adevărul, iar el simțind nevoia să se descarce, i-a povestit :

- În castel există o fantomă ce bântuie de sute de ani, însă nu face niciun rău, e tot mai tristă pe zi ce trece. Se spune că asupra ei a fost aruncat un blestem, care poate fi desfăcut, dar bătrânul Tomas (fantomă) nu-l poate spune.

- Tu ce crezi, Bastian, că îl poți face pe Tomas să-și găsească odihna veșnică ? întreabă Maria cu ochii roșii de lacrimile ce nu încetau să curgă.

- În templul din spatele castelului există sculptat în piatră secretul dezlegării blestemului, însă de atâția ani piatra s-a

învechit și nu se mai înțelege nimic. Părinții mei vreau să vândă acest castel, însă nimeni nu vrea să cumpere un loc bântuit.

- Știi...mi-aș dori să întâlnesc fantoma aceasta, spuse Maria cu un entuziasm în voce și privire.

- O vei cunoaște dacă vii cu mine.

- Sigur! Să mergem!

Au trecut prin întreaga galerie ce unea partea exterioară de un zid acoperit de verdeață, pe care atârna o tufă mare cu flori roșii. Bastian o dase la o parte, iar în spatele ei se văzuse o ușă verzuie de care atârna o yală mare. Înăuntru era o cameră simplă cu lumânări și multe sfeșnice, iar lângă o fereastră superioară plutea gânditoare fantoma contelui Tomas. Era îmbrăcat regal, cu părul lung și alb, cu o privire jucăușă, iar chipul nu i se vedea foarte clar.

Cei trei au povestit mult, însă cel mai mult i-a plăcut Mariei să audă povestea acestui blajin bătrânel.

Pentru că Maria începuse să țină la acest bătrânel, se duse într-o zi în templu, căzuse în genunchi în fața unei icoane mari și începu să plângă amar pentru odihna acestuia.

Văzând-o Tomas acolo o lăsă să-și termine rugăciunea, apoi spuse fericit:

- Aceasta a fost cheia de la poarta Raiului, pe aceea piatră era scris că atunci când o fetiță cu suflet curat va plânge pentru mine și se va ruga în genunchi, blestemul se va ridica deasupra mea și voi fi liber să mă odihnesc în pace, căci de 2500 de ani nu am avut odihnă niciun minut. Îți mulțumesc din suflet și-ți promit că voi veghea totdeauna deasupra ta, chiar dacă nu ne vom mai întâlni. Îți mulțumesc...Îți mulțumesc.....!

- Nu-mi vine să cred că aceasta a fost, mă bucur enorm pentru tine, conte Tomas și odihnă ușoară.

Se îmbrățișară simbolic, după care Tomas se înalță spre cerul purpuriu, ce-și deschise brațele pentru a-l cuprinde.

La poarta templului a apărut scris : „De mii și mii de ani s-a plămădit aici ca într-o înfrigurare viața, și lupta s-a desfășurat

pentru o rază de lumină și un strop de odihnă ce avea să devină mai târziu cu ploaia de lacrimi a unui îngerăș ce m-a eliberat de chin”.

Aceasta a fost vacanța de vară a Mariei, o vacanță pe care nu o va uita niciodată, căci așa cum i-a spus Bastian „Natura este o artă fictivă, dovadă a dorinței de a pătrunde în mirific”

Abia acum înțelesese că fiecare fantastic are un strop de realitate și orice cotidian este împletit cu un fior de ficțiune!

JOCUL ANOTIMPURILOR

Andreea Petrașca

Primăvara cu ghiocei,
Zambile și anglicei,
Le-a-ntrecut pe celelalte
Este prima dintre toate.

După care vara vine
Cu excursii și piscine,
Ea a fost cea mai deșteaptă,
A adus căldura toată.

Vine-ncet și pictorița
Să vopsească frunzulița.
Știți doar bine cine este,
Toamna, care povestește.

Pământul este îmbrăcat,
Blană albă și-a luat.
Frigul cu ea l-a adus,
Iarna, la noi a ajuns!

Bunica Maria

Jurcoane Sergiu

În fiecare vacanță mă îndrept spre satul bunicii mele cu dragoste și emoție. Bunica mă așteaptă cu nerăbdare în poartă, privind în depărtare cu mâna la ochi.

Bunica e bătrână ca toate bunicile, dar lucrează din zori și până-n seară. Are atâta treabă! Toată gospodăria stă pe umerii ei aplecați. E atât de firavă și parcă tot mai scundă pe an ce trece. Totuși, ea reușește să țină casa curată ca un pahar de cristal, grădina plină de roade, iar prin curte găsești fel de fel de animale.

Dimineata mă trezește cu vocea ei blândă și plină de dragoste. Câte bunătați pregătește pentru mine... cozonaci pufoși ca buna mea nu face nimeni! Iarna, cu mâinile ei bătrâne îmi tricotează pulovere călduroase și ciorapi, punând în ei toată dragostea ce mi-o poartă.

Seara, când mă așez în apropierea sobei, bunica îmi spune povești din vremuri de mult apuse sau îmi colindă cu glas tremurat.

Mi-e atât de greu să părăsesc casa bunicii, dar voi reveni cu drag în fiecare vacanță.

PĂDUREA, SUFLETUL PĂMÂNTULUI

Elena Glaschi

Totul a început când Dumnezeu a creat în ziua a treia vegetația, arborii a căror ramuri parcă acoperă cerul. Primele civilizații și-au găsit adăpost în pădure, folosind din belșug resursele sale sănătoase și izvoarele dătătoare de apă rece.

Arborii semeți stau ca niște paznici oprind asprimea vântului, sau arșița soarelui. O dată cu evoluția omului, pădurea s-a dovedit a fi o fântână vie, sau mai bine zis „plămâmul” pământului. Pădurea este stăpâna și casa tuturor animalelor , după cum spune și marele nostru poet, Mihai Eminescu:

„Împărat slăvit e codrul
Neamuri mii îi cresc sub poale,
Toate viețuind din mila
Codrului, Măriei sale.”

Farmecul pădurii, legătura de suflet a acesteia cu omul din popor este văzută ca un prieten drag. Pădurea, străbătută de dungile de lumină, pare un altar, la care se mai adaugă ceva tainic, care schimbă complet simțul realității. Cât de multe și felurite sunt mrejele naturii! Pentru toate acestea simți nevoia de a-i cădea iarăși în genunchi în fața mărețiilor ce te doboară și te înalță, te mângâie și te înfioară .

În alai de cântec de păsărele, cu zumzetul de albine ce le ține isonul, în mirosul florilor, călătorim prin această lume vie, dar necunoscută nimănui. Pădurea este sufletul pământului, în ea ne putem exprima liber. Copacii așteaptă cu nerăbdare să îi cunoaștem, doar la o simplă atingere aceștia prind viață, povestindu-ne istoria lor, cum s-au luptat cu vijelii năpraznice care i-au trezit din somnul lor melancolic. Doar vântul, cu soaptele lui de argint, le trimitea câte o mângâiere suavă,ca să

le țină de rece în zilele fierbinți de vară, sau câte un mic vârtej scuturându-le frunzele aurii.

Pădurea este și sursă de viață pentru omenire, ea ne transmite o parte din oxigen cu ajutorul copaciilor care lucrează zi și noapte pentru ca noi, oamenii, să trăim fericiți în acest paradis terestru.

Probabil că, acolo undeva, în inima pădurii există o mică zână care are grijă ca fiecare copac să-și primească cele necesare existenței în fiecare zi. De aceea, zâna pădurii îi supraveghează ca pe niște copii, de undeva, de pe un cal înaripat.

Pădurea este și un mic adăpost pentru animalele sălbatice cum ar fi lupul, vulpea, veverița, ursul și multe alte animale.

În câteva rânduri, aceasta înseamnă pentru mine "PĂDUREA".

Rândunica

Emilia Tiboldi

Când caisul nostru a-nflorit,
În ramul lui a poposit
O rândunică obosită tare
Venită din depărtare.

Tot bățând din aripioare,
Și-ncălzindu-se la soare
Cu-n ciripit ne-a salutat
Și-n cuibul de sub streșini –
A zburat.

Moara norocoasă

Adela Butnaru

În vremuri, de demult, pe meleaguri pline de istorie se afla așezată, pe o vale luminoasă, între două dealuri, o moară. Această moară nu era o moară oarecare, ci era una norocoasă, deoarece aici se întâlneau feciori și fete care veneau să macine porumb și în același timp să fure câte un sărut și să stea tolăniți la umbra nucului din curtea morii.

Morarul era un om cinstit și avea o față frumoasă ca o zână, cu un păr negru ca abanosul. Roata morii era învârtită de apa văii care trecea prin mijlocul satului.

Duminica, pe furiș, veneau haiducii care îl aveau în fruntea lor pe Gelu. Tatăl Mariei era prietenul lor și-i primea cu mare drag. Venind aici, destul de des, Gelu se îndrăgostește de Maria și în scurt timp devin iubiți.

Într-o dimineață, Gelu află că morarul plecase la târg și coboară la moară pentru a se întâlni cu fata. Unul dintre feciorii de boieri, care era invidios pe relația lor, vine în grabă spre moară și văzându-i pe cei doi stând pe podul morii, începe a striga :

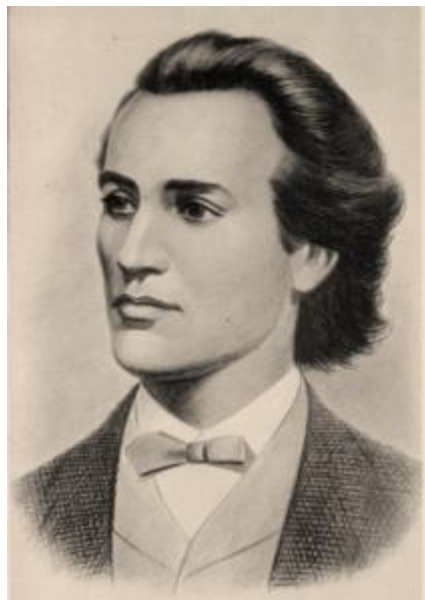
„Hai voinice de la moară
Cu mine de te măsoară,
Că te-oi face un porumb
Și te-oi măcina mărunț
Și te-oi da calului meu
Să devină ca un leu.”

Fata, auzind acestea, îl face nevăzut pe Gelu, arătându-i un drum prin spatele morii, după care se îndreaptă spre ușă zicând feciorului de boier:

„Ei, boiere roșcovan
Gras ca un purcel bălan
Nu știi ce-i căta pe-aici;
Poate că te-ai rătăcit
Și dacă nu vei pleca
Câinii îi voi sumuța,
Pielea-n băț ți-oi agăța,
Păsările o vor mânca.”

Acestea scria Ioana, fata cu păr bălai, care după ce se săturase de Harry Potter, personajul ei preferat, visa mereu că merge pe o mătură fermecată zburând cât mai sus, deasupra norilor argintii. Ca să scape de această plictiseală, ascultă muzică, se joacă la calculator, gândindu-se la fel de fel de versuri trăsnite, unele cu rimă sau fără rimă. De multe ori rima îi reușea și de aici i-a venit și ideea de a scrie povestea haiducească.

Acum vreau să vă spun că Ioana, personajul prezentat mai sus, este un produs al imaginației mele născocit într-o noapte când nu aveam somn. Mai puteam să spun multe, dar somnul m-a răpit ducându-mă din nou în lumea haiducilor și a poveștilor.

”Cu mâne zilele-ți adaogi,
Cu ieri viața ta o scazi,
Și ai cu toate astea-n față,
De-a pururi
Ziua cea de azi...”

(Mihai Eminescu, *Cu mâne zilele-ți adaogi...*)

O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

Eligia Andrica

Nu m-aș fi așteptat să mai văd pe cineva într-o noapte ca asta, în care umbra întunericului e mai apăsătoare ca oricând. Zăresc în negura nocturnă o față luminoasă, surâzândă, a unei persoane care grăbește spre miazăzi. Îmi dreg glasul și îmi fac curaj, ca și cum aș intra într-un ring al luptătorilor, nu într-un firesc dialog:

- Încotro atât de grăbit, domnule?

- Mă plimbam doar, nu alergam, îmi răspunse el, ferindu-se parcă de vocea mea. Caut un lac limpede, în care să mă privesc pe mine însumi și să mă îmbrățișez cu puritatea nopții senine.

- Atunci de ce te-ai oprit privind spre cer? Îl întreb eu, coborându-mi glasul și ascuțindu-mi privirea.

- Căutam Luceafărul, dar nu am timp pentru explicații... Trebuie să ajung în codru, repede!

- Vă pot ajuta. Mașina mea vă va duce la destinație.

După o bucată bună de drum, îndrăznesc a-l întreba pe misteriosul domn:

- Cum vă numiți?

- Contează? Îmi răspunse el scurt și rece, mai rece decât ploaia care bătea în geam.

- Am ajuns, domnule... Mi-a făcut plăcere să vă ajut...

Și nici n-am apucat a-mi lua rămas bun, că tânărul a și dispărut, pierzându-se în ceața întunecoasă. Tocmai când mi-am aruncat privirea către scaunul din dreapta, am primit răspuns. Și deodată amintirea domnului tăcut și rece a devenit strălucitoare și caldă.

A fost Mihai Eminescu.

EMINESCU, ÎN CONȘTIINȚA GENETAȚIEI MELE

Pentru mine, Mihai Eminescu este Luceafărul poeziei române, o amintire prezentă în sufletul meu, datorită farmecului pe care îl găsesc în poeziile sale. Este primul poet pe care l-am citit, iar poeziile sale mi-au rămas întipărite în minte având un farmec aparte, iar dragostea mereu prezentă este un izvor de vorbe dulci, curgând ca un râu venit de la soare.

Poeziile sale bat la porțile gândirii cerând veșmintele citirii venite de la noi generații. Exprimând o simțire adâncă, versurile au întotdeauna ceva de spus, căci „E ușor a scrie versuri când nimic nu ai a spune”.

Pentru mine, poeziile lui Eminescu sunt ca niște stele pe cer, față de ale altor poeți care doar privesc în sus, nereușind să ajungă până la ele.

Jurcoane Claudia, cls. a VII-a A

Poetul nostru nepereche, M Eminescu, a văzut lumina zilei în Ipotești din Țara de Sus, loc plin de coline, păduri și ape. Acest loc l-a marcat și l-a legat o dată pentru totdeauna de satul natal.

Pe oriunde l-au purtat pașii în drumul vieții sale neliniștite, rătăcitoare, locul acesta a fost păstrat în minte ca un mic eden în care își petrecuse vârsta de aur a copilăriei pierdute. Timpul istoric în care i s-a desfășurat existența (1850-1889) a însemnat creșterea poporului român și evidențierea în istoria contemporană. Fiind student la Viena, Eminescu a gândit ca pe o datorie absolută ideea de a menține trează în prezent conștiința eroică a trecutului și a unității românilor de pretutindeni. Reconstruind mitologii în spiritul tradițiilor populare, folosind structurile literaturii folclorice de la doină la basm, poetul a dat și limbii române unitatea ei deplină ,

îmbogățind-o. Artistul a reușit să exprime totul prin geniul său, geniul poporului român.

Prin iubire și jertfire de sine față de idealurile, aspirațiile, tradițiile, concepția de viață a românilor, Mihai Eminescu a construit o operă care a devenit steaua polară la care se raportează azi și se va raporta cât va fi limba noastră, cultura și creația poporului său.

Jurma Paul, cls. a VII-a A

Mihai Eminescu este un poet al timpului modern și toată tânăra generație română se află sub influența poeziilor lui. Bogăția de idei din opera sa literară ne face să înțelegem personalitatea poetului.

Fiind un poet romantic, al iubirii și al tinereții, Eminescu elogiază femeia în diferite forme. Chipul femeii mult așteptate are trăsături fine, fermecătoare, dar rămâne o taină pentru poet, deoarece acesta nu reușește să o descopere, să o cunoască, nici să o facă fericită.

Poezia „Luceafărul” consider că dezvăluie propria condiție a poetului, ce e condamnat să-și petreacă viața în singurătate. În lirica eminesciană natura de întrepătrunde cu viața omului, se contopește cu destinul său, veghează asupra bucuriilor, tristeților și nădejzii lui.

Opera sa emoționează profund și va emoționa și alte generații prin bogatele idei și sentimente exprimate într-o formă unică.

Butnaru Adela, cls. a VII-a A

La 15 ianuarie 1850, Eminescu se naște din nou în conștiința noastră, iar la 15 iunie adaugă încă un an existenței lui de-a pururi.

El a trăit cu intensitate și a putut exprima în vers, ca nimeni altul talentul de a crea noi drumuri către tainele poeziei.

Eminescu este, fără îndoială, cel mai mare poet al iubirii și cel mai iscusit cântăreț al splendorilor naturii. Într-o asemenea împărăție de miraje cum este lumea poeziei eminesciene, măiestria artistică se dezvăluie în diferite ipostaze, oferind un vast și fertil teren de investigații.

Astăzi, când din nou îi cinștim amintirea , vedem că și contemporanii noștri sunt dornici să citească unei ființe dragi o poezie sub clar de lună, din colecția de diamante pe care scumpul și dragul nostru poet le-a creat.

Popa Anca, cls. a VII-a A

Despre Mihai Eminescu știm că de mic copil a iubit natura, locurile copilăriei, oamenii satului, toate acestea scriindu-le în versuri. Pe lângă faptul că era un bun poet, avea și un suflet deschis, astfel cunoscându-l pe Ion Creangă și ascultându-i snoavele l-a îndemnat să le publice.

Mihai Eminescu a înzestrat literatura română cu frumuseți nepieritoare. De aceea Eminescu a fost numit un geniu al poporului român, la fel cum italienii l-au avut pe Dante, francezii pe Voltaire, germanii pe Goethe și englezii pe Shakespeare.

Macavei Andreea, cls.a VII-a A

O zi plină de lumină

Adelina Herbei

În școala noastră, în fiecare an, în data de 15 ianuarie, are loc comemorarea celui care a fost cel mai mare poet al țării noastre. Copiii din diferite clase recită cu emoție poeziile care l-au consacrat pe zeul liricii, Mihai Eminescu. Poeziile minunate au fost transformate în cântece de slavă, pe care copiii le fredonează cu vocile inocente, ca de heruvimi.

Când viața lui Eminescu este povestită, liniștea se așterne ca un văl peste sala plină de copii. Totul pare a fi o incursiune în timpul zilelor de glorie ale literaturii române, o călătorie de neuitat pentru orice suflet ce trăiește românește.

Ascultarea acestor creații îți umplu inima de lumină, de admirație și fericire nemăsurată față de acest geniu ce se naște o dată la o mie de ani.

Acest moment emoționant se încheie cu răsunetul aplauzelor, ce cad asemeni picăturilor de ploaie, pentru cel ce a fost și va fi mereu „Cel mai mare poet român”.

desen de Izabela Andronache

”Primăvara e modul în care natura ne spune : “să înceapă petrecerea” !

Robin Williams

PĂSĂRICA

Mihoată Flavius

- Bună, pasăre drăguță
Uite acolo o căsuță!
Pentru tine e croită
Și de mine dichisită.

Ți-am făcut fărimituri
Din vreo două prăjituri,
Am adus și pufușor
Să-ți faci cuibul mai ușor.

Să faci ouă, să clocești,
Puii mari apoi să-i crești.
- Mulțumesc băiat frumos,
Să crești mare, sănătos.

Pentru darul tău frățesc
Cip-cirip, îți mulțumesc,
Pentru bunătatea ta-
Toată vara-ți voi cânta.

ROMÂNIA ȘI OAMENII EI

material cules de Ioana Gabor

România este țara mea. Este o țară frumoasă, având toate formele de relief, și este împărțită în mai multe zone, fiecare având caracteristicile ei deosebite:

În N este Maramureșul. Maramureșenii sunt oameni mai duri, mari meșteri în prelucrarea lemnului, creând adevărate opere de artă prin renumitele porți și troițe maramureșene. Sunt în același timp și veseli, păstrând cu strășnicie tradițiile populare, au costume populare predominant roșu și negru, definatorii la bărbați sunt coloapele maramureșene, iar la femei fustele foarte scurte și cămășile cu multe volane.

Tot în N este Țara Oașului, care nu se deosebește foarte mult de Maramureș având același port și obiceiuri. Mândria acestui ținut este cimitirul vesel de la Săpânța.

În N-V țării este Bihorul. Bihoreni sunt oameni harnici și veseli. Ocupațiile de bază fiind creșterea animalelor și prelucrarea lemnului. Au o muzică populară foarte frumoasă și ritmată, caracteristice fiind vioara și goarna. Portul popular este multicolor, cu poale largi și cămeși înfodate.

În S-V țării este Banatul. Este zona socotită cea mai bogată a țării. Bănățenii sunt socotiți oameni făloși, egoiști, caracteristici influențate de conviețuirea acestora cu minoritatea germană și maghiară. Portul popular este multicolor încărcat cu broderii, paiete și mărgele. Instrumentul caracteristic muzicii din Banat este taragotul. Ocupațiile oamenilor din Banat sunt agricultura și creșterea animalelor. Centrul țării este ocupat de Ardeal. Oameni molcomi, calmi și așezați au un nivel de trai mult peste media țării. Portul din străbuni este predominant alb-negru.

În S este Oltenia. Este o zonă de câmpie, ocupația de bază fiind agricultura. Costumele populare sunt alb-roșu, caracteristice fiind maramele de borangic. Muzica este hăulită, iar la joc caracteristică este sârba.

În S-E țării este Dobrogea. Zonă totală de câmpie. Beneficiază din plin de turismul de la Marea-Neagră. Oamenii sunt sobrii, arși de soare și bătuți de vânt. Se ocupă cu agricultura, creșterea animalelor și pescuitul. Au o muzică melodioasă și costume populare alb-bleumarin.

În centrul sudic al țării este Muntenia. Muntenii sunt oameni aspri împrumutând aceasta din munți. Ocupația de bază este industrializarea lemnului. Este o zonă cu întinse podgorii.

În N-E țării este Moldova. Ea este presărată cu cele mai multe și frumoase mănăstiri, ctitorite de înaintașii noștri, mari domnitori ai Moldovei. Este o zonă săracă, ocupația de bază fiind agricultura. Are de asemenea multe și întinse podgorii. Moldovenii sunt oameni credincioși respectând cu strajnicie tradițiile populare. Portul este predominant alb-negru, caracteristic fiind fotele și bundițele brodate multicolor.

Aceasta este Țara mea cu bogățiile, frumusețile și oamenii ei.

Primăvara

Andreea Macavei

De sub mantia de stele
Au ieșit din nou la soare
Ghiocei și anglicei,
Vestitorii primăverii.

Fluturele și albina
Pot zbura din floare-n floare
Și s-anunțe-n gura mare...
PRIMĂVARA, a sosit!

Mica păsărică

Adela Butnaru

E tare ger afară
Și lemnele trosnesc,
Eu stau și scriu la masă-
Aiurea gândesc.

Privind așa deodată
Pe geamul sclipitor,
Văzui o păsărică
Rănită la picior.

Ea dete-n geam buimacă
Și tare se lovi,
Iar eu fugii grăbită
Dorind a o-ncălzi.

Dar oricâtă căldură
Cu drag eu i-aș fi dat,
Gingașa păsărică,
Din somn nu s-a sculat.

Din ochii mei senini
O lacrimă se scurse,
Iar sufletu-mi rănit
O rugăciune spuse...

Monștri de argint

Adelina Herbei

Într-o zi ca oricare alta, mă îndreptam grăbită spre casă. Soarele mângâia pământul, învăluindu-l într-o stare de moleșeală. Fluturii zburau voioși formând un nor multicolor deasupra florilor. Totul părea a fi desprins dintr-un basm, când deodată întunericul se abătu ca un monstru flămând ce voia să înghită totul.

Niște săgeți de argint începură să cadă din cer lăsând în urma lor un sunet ce înspăimânta orice ființă. Crengile copacilor se legănavo furioase încercând să te prindă în ghearele lor și să te țină prozonier o veșnicie. Vântul violent răsturna tot ce era în calea sa și șuiera atât de puternic, încât te asurzea.

Pe pământul cafeniu curgeau râuri uriașe, a căror valuri erau ca niște șerpi ce se scurgeau prin canalele satului.

În această atmosferă apocaliptică, apare brusc o rază de soare, asemenea unei speranțe în mijlocul deznădejzii. Monstrul, speriat de puterea soarelui, fuge înspăimântat.

Totul revine la normal, întunericul ce umbrea întreaga lume dispăre, iar lumina îmbracă întreg ținutul într-o haină aurie. În colțul unui deal se ridică spre cer arcul multicolor al unui curcubeu.

DOR DE PRIMĂVARĂ

Adela Butnaru

Am un dor la inimioară,
Dor de-o nouă primăvară.
Iarna aceasta vreau să fugă,
Căldura să o ajungă.

Și tu Lună, lunișoară,
Ești mai mândră-n primăvară;
Și tu Soare luminos,
Ești atunci mai călduros.

Iar voi păsări călătoare
Vă -ntoarceți din depărtare.
Cele ce-ați scăpat de iarnă,
Cântați mai cu foc pe creangă.

Viața parcă-i mai frumoasă
Cu iarba verde pe coastă,
Cu pomii toți înfloriți
Și cu noi mai fericiți.

“8 RÂNDURI PENTRU VIAȚĂ”

Culese de Carmen Hădan

1. Nu te iubesc pentru ceea ce ești, ci pentru ceea ce sunt atunci când sunt cu tine !
2. Nu merită să plângi pentru nimeni, iar cei care merită nu te vor face să plângi.
3. Doar pentru că cineva nu te iubește așa cum vrei tu, nu înseamnă că nu te iubește cu toată ființa sa.
4. Poate că pentru lume ești doar o singură persoană, dar pentru o anumită persoană ești întreaga lume.
5. Nu plânge pentru că s-a terminat, zâmbește pentru că s-a petrecut.
6. Vor exista mereu oameni care te vor răni, așa că trebuie să-ți păstrezi încrederea și să ai grijă în cine te încrezi și a doua oară.
7. Caută să devii un om mai bun și asigură-te că știi cine ești tu înainte de a cunoaște pe cineva și a aștepta ca acea persoană să știe cine ești.
8. Nu te agita atât, lucrurile cele mai bune se petrec atunci când te aștepți mai puțin.

Primăvara

Cristina Larionesi

Ieri am fost în grădină
Și-am cules un ghiocel,
Alb, micuț și frumoșel.
Doar atunci am observat
C-a sosit cu-adevărat
Primăvara - aici în sat !

Fluturile

Cristina Larionesi

Sunt un fluture venit din depărtare,
Prin lume am colindat
Și de rândunele am întrebat:
- Rândunele frumoșele,
Voi pe unde ați zburat?
- Peste dealuri noi zburăm,
Iarna să n-o apucăm.

Izabela Andronache

Sunt un fluture venit din amintire

Ce zbor ușor spre cer,
Un fluture creat din fericire,
Un fluture plin de mister.
Mi-am dorit întotdeauna bucuria
Și am primit-o -n dar,
Iar acum caut iubirea,
Spre a o duce la altar.

Roxana Costea

Sunt un fluture venit din amintire,

În zbor, într-o zi printre nori
Ți-am cules o amintire
Din mireasma unei flori.

Sunt un fluture venit din amintire,
Ce zbor în mii de culori
Și mă dăruiesc lumii
Risipind petale de flori.

Raluca Băzăvan

Sunt un fluture venit din amintire

Ce zboară pe sub razele de soare,
Prin frumoasa dragoste a tinereții
Bucurându-mă de frumusețea vieții.

Gândurile zboară peste granițele lumii
Trecând pe sub razele calde ale lunii,
Peste stelele strălucitoare de noroc
Rămânând c-o amintire din orice loc.

Zbor, zbor și nu mă opresc,
Dar nici nu uit să tot zâmbesc.

Claudia Jurcoane

Sunt un fluture venit din amintire

Ca să-ți dăruiască multă iubire.
Când florile-mi vorbesc,
Viața mi-o-ndulcesc.
Am aripioare de îngerăș
Ca sufletul unui copilaș.
Să le mângâi petelele,
Ca să vină albinele.
Când soarele îmi trage cu ochiul,
Mă ascund după dealul înalt,
Dar el mă prinde cu brațul
Unei raze pierdute în veselul fag.
Când, deodată, ce să fie?
Brațul dulce a dispărut,
Iar eu am rămas pe câmpie,
Cu florile să le sărut.

Ioana Lupu

Sunt un fluture venit din amintire

Sau o floare răsărită din privire.
Sunt o pasăre ce zboară către cer
Sau un pom crescut pe deal, stingher.

Fluturii saltă și frumos se joacă,
Florile cu mirosul lor te-mbată.
Păsările se învârt în cercul lor,
Iar eu sufăr și trăiesc cu dor.

Adela Butnaru

Un fluture...

Raul Bogdan Vesa

Sunt un fluture venit la tine-n gând
Cu polenul florilor purtat de vânt,
Sunt un fluture venit la tine-n gând
Care se străduie să-ți cânte-un cânt.

Albinuța

Cristina Larionesi

Pe covorul din grădină,
Verde, mare și frumos
A sosit o albinuța,
Să vestească-n lumea mare:
- Preacinstită adunare
Primăvara a sosit,
Ghioceii-au înflorit !

Dacă florile-ar vorbi...

Cristina Larionesi

Dacă florile-ar vorbi
Ce bucurie-aș trăi
Și ziua-ntreagă cu ele aș fi.
Aș cânta, m-aș veseli
Până ce se vor trezi.
Dacă florile-ar vorbi
Ce bucurie ar fi...

Izabela Andronache

OBICEIURI DIN ROMÂNIA LEGATE DE VENIREA PRIMĂVERII

DRAGOBETELE

24 februarie mai înseamnă pentru români o foarte frumoasă sărbătoare, Dragobetele. Aceasta este specifică fetelor și flăcăilor. După credința populară, ziua de Dragobete este cea lăsată de Dumnezeu pentru sloboda împerechere a păsărilor și animalelor. Este o zi a bucuriei, a prieteniei și a vorbelor drăgăstoase; se spune că acel sau acea care nu sa va întâlni cu niciun prieten în această zi nu va fi iubit tot anul, de aceea tinerii petrec ziua în voie bună vorbind și glumind cu apropiații.

La țară, unde de Dragobetele se organizau petreceri în aer liber, fetele care nu erau băgate în seamă se supărau foc pe alesele băieților, acuzându-le că au făcut farmece în zilele de Atanasii pentru a prinde inimile flăcăilor. Cei ce se iubesc trebuie sa stea împreună în ziua de Dragobete, ca legătura dintre ei să rămână tot anul.

1 MARTIE. Zi de sărbătoare atât de dragă poporului român. Orașele și satele sunt inundate de mărtișoare și flori. Miroase a nou și a curat.

Ți-am luat un mărtișor !

Mărtișorul este strâns legat de tradiția românească; ea nu se întâlnește decât în spațiul carpatic și în zonele limitrofe, la români și unele populații învecinate, care l-au preluat de la aceștia. Obiceiul este cu mult anterior creștinismului, stând în legătură cu scenariul ritual al anului nou agrar, celebrat primăvara.

Până în veacul trecut, mărtișorul se dăruia copiilor și tinerilor – fete și băieți deopotrivă – de **1 martie**, înainte de răsăritul soarelui. Șnurul de mărtișor, format din două fire de lână răsucite, colorate în alb și roșu, sau în alb și negru, reprezentând unitatea contrariilor: vară – iarnă, căldură – frig, lumină – întuneric. Șnurul era legat la mână, prins în piept și

purtat, după zone, până la: Măcinici, Florii, Paște, Armindeni, sau până la înflorirea unor pomi fructiferi. Apoi era agățat ca semn benefic, pe ramurile înflorite de măceși, viță de vie, vișin, cireș, se punea sub cloșcă, ori se agăța la icoane. Ziua scoaterii mărtișorului era marcată de o petrecere “bătutul mărtișorului”.

Unele legende populare spun că mărtișorul ar fi fost tors de baba Dochia, probabil o veche zeiță agrară, care moare și apoi renaște la echinocțiul de primăvară.

Funia anului

Mărtișorul rămâne peste veacuri “funia anului” care adună laolaltă săptămânile și lunile în cele două anotimpuri străvechi ale calendarului popular: vara și iarna, simbolizate de șnurul bicolor. La geto-daci și latini anul nou începea la **1 Martie**.

Numele **Martie** vine de la cuvântul latin “Martius” care înseamnă lanț împletit din fir roșu și alb, cum sunt acelea de care se leagă mărtișoarele. Calendarul popular la geto-daci avea două anotimpuri: vara și iarna. Mărtișorul era un fel de talisman menit să poarte noroc, oferit de anul nou împreună cu urările de bine, sănătate, dragoste și bucurie.

Împletirea alb – roșie a șnurului se regăsește în steagul călușarilor, la bradul de nuntă, la podoabele junilor, la sâmbria oilor și în multe alte obiceiuri străvechi.

Împletirea celor două culori (alb - roșu) simbolizează geneza și regenerarea vieții.

material cules de Silvia Birău

ÎNTÂLNIRE CU PRIMĂVARA

Ioana Floarea

Căsuța mea este așezată la marginea pădurii. Mă bucur că locuiesc aproape de natură, deoarece pădurea face parte din ființa mea. Crângurile mi-au fost loc de joacă, de visare și de refugiu în anii frumoși ai copilăriei.

Într-o zi, după ce iarna grea și geroasă părăsise tinuturile, am ieșit să respir aerul proaspăt din jurul casei mele. Razele timide ale soarelui m-au împiabit să mă așez pe iarba ce se pregătea să străpungă cu nerăbdare pământul. Din pădure se auzea o chemare nedeslușită. Atunci mi se păru că îmi vorbește pădurea:

- Ce faci, Ioana?
- Aștept să înverzești și să ascult cântecul cristalin al păsărilor.
- Dacă cauți, nu departe, o să găsești primele semne ale primăverii care sigur te vor bucura.

Uimită de această întâmplare minunată, încep să caut printre frunzele moarte, un semn și nu după mult timp, iată-l...un ghiocel. Plăpând și firav își înalță spre cer clopoțelul în floare. Auzind chemarea primăverii a străbătut covorul de frunze și a zâmbit cerului senin.

M-am aplecat și i-am vorbit:

- De unde vii, minune albă?
- Din negrul pământului mă ridic spre voi, oamenii, pentru a vă vesti sosirea primăverii.
- Sunt fericită că te-am întâlnit. Aș putea să te iau acasă?

Ghiocelul îi spuse suspinând:

- Te rog, lasă-mă alături de frații mei, dar vino să mă mai vezi. Voi fi aici toată primăvara.
- Sigur, voi veni.

I-am cuprins căpșorul gingaș și l-am mângâiat. În acest timp am observat cum din pământul umed se pregăteau să răsară alti ghioceli și toporași.

Când am ajuns acasă, le-am povestit tuturor ce mi s-a întâmplat. A doua zi am decis să le prezint colegilor pe noii mei prieteni.

Izabela Andronache

GREVA PROFESORILOR

Andreea Nastiuc

Greva!.....ce ușurare pentru unii, fără teme, fără profi, pare a fi grozav, însă nu e tocmai așa. Eu cred că această grevă a afectat negativ pe majoritatea elevilor din cauza faptului că s-a pierdut din materie, iar elevii sunt bulversați de absența bruscă a orelor, nefăcând altceva decât să arunce ghiozdanul într-un colț unde urma să se umple de praf.

Am ascultat diferite păreri ale colegilor și am ajuns la concluzia că majoritatea sunt entuziasmați de această „mini vacanță”, nedându-și seama că ei sunt primii care au de pierdut, alții ardeau de nerăbdare dorind începerea orelor pentru a se reîntâlni cu colegii, să-și reia locul în băncile abandonate și bineînțeles cu profesorii preferați.

Din cele relatate de jurnaliști, ca fiind o concluzie a psihologilor, elevii suferă o traumă de pe urma acestei greve, deoarece reînceperea cursurilor va duce la note mai mici din cauza volumului mare de cunoștințe ce trebuie asimilat într-un timp mai scurt.

Cred că hotărârea profesorilor de a merge până la capăt pentru a primi ce li se cuvine și pentru a li se aprecia munca, este susținută în mare parte și de elevi, aceștia înțelegând că slujba de profesor nu este tocmai ușoară, necesitând răbdare și înțelegere pentru fiecare elev în parte.

În concluzie, părerile despre grevă diferă de la elev la elev , important este ca profesorii să fie apreciați la adevărata lor valoare, să primească ceea ce cer, pentru ca noi, elevii, să putem relua activitatea școlară, iar lumea învățământului să reintre pe făgașul normal.

” Iubirea este coloana care susține lumea să nu se prăbușească... și să se stingă pentru totdeauna. Un capăt se sprijină în inima Pământului, celălalt se înalță și se pierde în nesfârșitul Universului.”

Constantin Parascan

Singur

Raul Marius Popa

E seară, vântul adie ușor...
Eu parcă aș dori să mor.
Să mor de atâta dor
Cu el aș vrea să zbor.

Să bat la ușa ta,
Iar tu-mi vei descuia
Și dacă voi intra,
Cu dor te-oi săruta...

Acesta-i doar un vis amar
Ce-mi pune inima pe jar.
Eu tot în seară singur stau
O lacrimă și-acum mai dau.

Mă prinde dorul după tine
Că ai fost totul pentru mine.
Din toată dragostea cea fost
Acum nimic nu are rost.

Adio, dar te iubesc!

Dalcă Roxana Isabela

Ne-am petrecut zile și nopți
Îmbrățișați întruna,
Sub cerul înstelat râdeam
Și martoră ne era luna.

Am plâns când tu spuneai răsând:
„-Ne despărțim pe veci!”
Nu cred nici azi în vorbe reci,
E prea târziu acuma.

M-am îndrăgostit crezând în tine
Și-n mângâierile fierbinți,
N-am știut că dragostea-i o floare
Ce se ofilește când tu minți.

Mă faci să cred că am greșit,
Tot eu sunt vinovată,
Dar tu te-ai dus satisfăcut
În brațe la-altă fată.

Te-ai dus plecându-ți capul
Crezând că eu voi suferi,
Nu ai putut să-mi spui cuvântul
Adio, ne vom desparti!

Singur

Daniel Dobrei

Stau singur în camera rece,
Nici focul căldură nu-mi mai aduce
Și timpul atât de greu trece,
Stând singur în camera rece.

Stau și privesc pe geamul fumuriu
Năluci alergând cu pasul zglobiu,
Pe strada îngustă și plină de apă...
Gândul mă-ntreabă: - „Unde se-ndreaptă?”

Nu-ncerc să-mi răspund la-ntrebare,
Căci n-au niciun scop, din câte se pare –
Iar eu sunt tot singur, în camera rece,
Și timpul atât de greu trece.

Iubito...!

Sava Sebastian

Din prea multă dragoste
Și din puțină nepricepere,
Din dulce inocență
Și din tot ce e firesc,
Din toate laolaltă,
Îți spun că te iubesc!

Areta Char

„IUBIREA NU CADE NICIODATĂ...”

Prof. Popa Ana-Maria

Iubirea nu se poate defini; ea poate fi mai ușor revărsată în imn, asemeni celui scris de Sfântul Apostol Pavel (I Corinteni XIII) : „De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător. Şi de-aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.(...) Dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.”

Iubirea n-are marginile omului, nici spaţiul, nici timpul, nu pierde niciodată, e puternică, încât străbate dincolo de mormânt şi ajunge pe cel iubit. Iubirea e calea cea mai scurtă şi mai presus de orice cale spre desăvârşire.

Persoanele unite în iubire se afirmă una pe alta şi se desăvârşesc reciproc. Iubirea este unitatea între două persoane datorită căreia acestea ajung la realizarea de sine, îmbogăţindu-se spiritual una pe alta. Ea are ca urmare o lărgire a eului propriu, o descătuşare a tuturor forţelor bune din el şi o îmbogăţire prin celălalt. Cu cât te dăruieşti mai mult, cu atât te îmbogăţeşti mai mult.

Aristotel spunea despre fericire că este atingerea scopului propus; în Hristos-nu există fericire în afara dragostei şi dragostea fără fericire nu e dragoste, ci e chin !

Iubirea mai presupune o regăsire a valorii morale, iar nu interes ori plăcere. Această regăsire presupune o revelaţie a unei desăvârşiri pe care o are celălalt. Fără această revelaţie, relaţia între cei doi poate eşua în căutarea egoistă de sine în partener. În atracţia reciprocă, cele două euri se întâlnesc într-un plan şi o unitate superioară a dăruirii de sine, a ieşirii din sine şi revărsării în altul.

Unirea pe care Taina iubirii o realizează nu e doar o comunicare de energie de la unul la altul, ci într-un fel, cel iubit se trimite pe sine însuși întreg celui alt, fără însă a înceta a rămâne și în sine. Cel iubit nu se impune, ci e primit într-o dăruire a bucuriei reciproce.

În relația de iubire, chipul celor doi primește trăsături similare, primirea în mine a chipului celui drag este o adevărată susținere sau întemeiere a vieții mele, cum spune Părintele Stăniloiaie :”El îmi devine mai intim decât orice lucru pe care-l posed, îl simt pătruns mai adânc în mine decât orice, iar eu pătrund în el mai mult ca orice lucru pe care-l are. E mai deplină intimitatea între mine și el, decât între mine și orice lucru posedat, dar totuși nu îl posed ca pe un lucru, nu-l pot reduce la ceva stăpânit de eul propriu și nu pot dispune singur de el. Dacă mi te dăruiești liber și fără a înceta a fi suveran ,nesubordonat mie ca obiect, iar eu mă dăruiesc ție la fel, înseamnă că nici eu, nici tu nu devenim proprietatea exclusivă a unuia, ci eu sunt al tău fără a înceta să fiu și al meu și tu ești al meu fără a-ți pierde libertatea , fără a înceta să fii al tău. Eu sunt al nostru și tu al nostru.”

Dionisie Aeropagitul spunea :”Iubirea nu permite celor ce se iubesc să fie ai lor înșiși, ci a celor pe care îi iubesc.” Unul trăiește în celălalt și fiecare crește spiritual trăindu-l pe cel iubit. Orice lezare a acestei unități aduce suferință în amândoi : „dacă te lovesc pe tine mă împrățez pe mine de ceva cu mult mai esențial decât dacă a-și pierde un bun care e exclusiv al meu. Plecând de la tine, mor întucâtva, precum mori și tu când pleci de lângă mine.”(Părintele Stăniloiaie) Aceasta dă sentimentul celui ce iubește că în cel iubit își regăsește casa după ce a rătăcit pe afară.

Putem spune că omul, cât este singur, nu este cu adevărat acasă la sine. Casa soțului e locul unde se găsește soția și casa soției e locul unde se găsește soțul, deci casa este constituită de amândoi ca expresie a lui NOI.

Prin iubire avem înlăuntrul nostru Împărăția Cerurilor.

Amintește-ți de mine

Geanina Han

Amintește-ți de mine ,iubire!
Și de acele zile senine,
Iar când vei privi la cer,
Gândește-te... care mister
A aprins în mintea ta
Dorul și inima mea
Care nu te va uita?

Ochi-mi strălucesc când mă gândesc,
Și-mi spui mereu...eu te iubesc,
În visul tău mereu să fiu,
Iubitul meu...înger târziu.

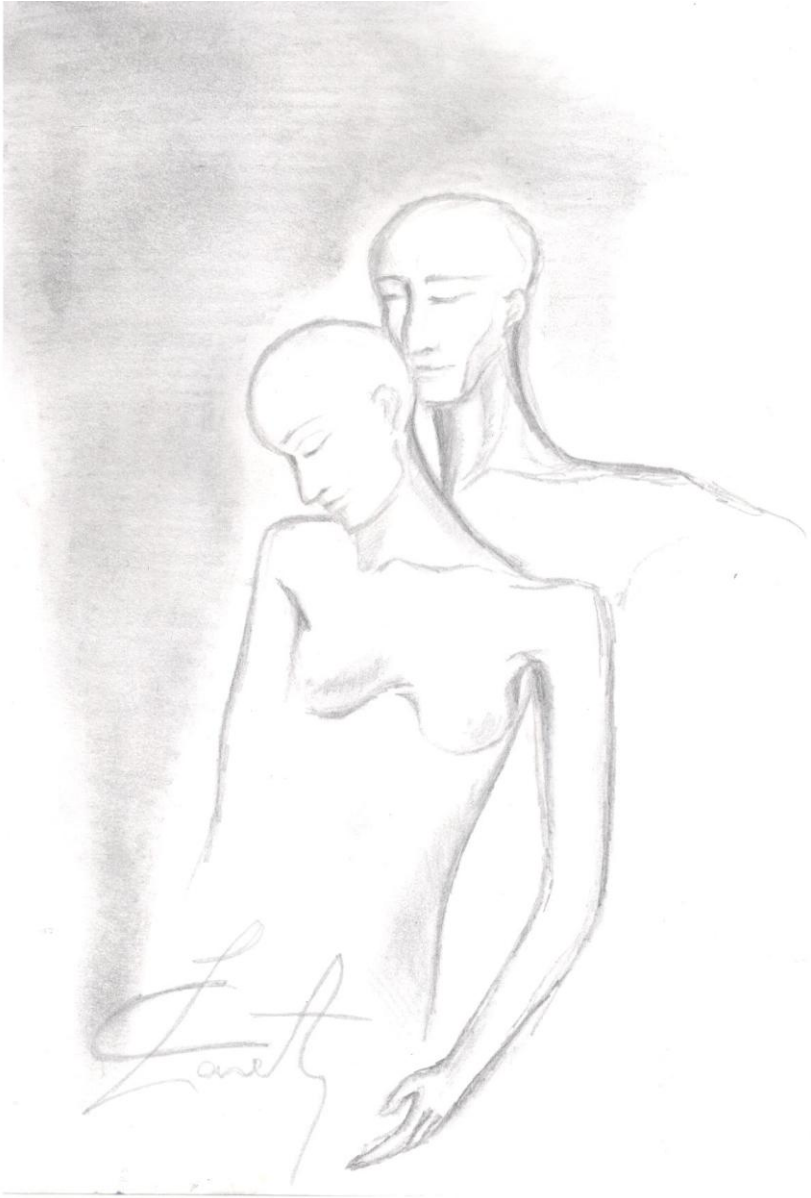
Amintire...

Andrada Vug

Am fost un trandafir înflorit
Atunci când te aveam,
Când te-am pierdut, m-am ofilit,
Petală cu petală eu pieream.

Am încercat ca să deschid
Petala roșie a fericirii,
Și am sperat neîncetat,
C-o să găsesc parfumul dulce al iubirii.

Acum degeaba te-ai întors,
Să fii din nou cu mine,
Când ai plecat și m-ai lăsat,
Eu am uitat de bine.

Areta Char

Colț de suflet singur

Andreea Nastiuc

E greu să înflorești din sânge,
E greu să înflorești din rană
Când inima unui copil plânge
Și când plâng sfinții din icoană.

Căci nimeni nu mai poate stinge
Această vâlvătaie-adâncă,
Închisă-n rană și în sânge
Ce arde încă...arde încă...

E greu să mai săruți o floare,
E greu să mai privești o stea
Când timpul bucuriei doare
Și doare toată viața ta.

Regrete...

Andrada Vug

Te-am întâlnit și mi-ai plăcut,
M-ai cucerit și m-ai vândut,
Un suflet trist în urmă ai lăsat
Și multe lacrimi pe obraz ce-au înghețat.

Sufletul e otrăvit,
Cât a iubit și-a suferit.
Și pentru tine s-a-ngropat și-a înviat,
Acum tu l-ai distrus cu-adevărat.

Inima din piept mi-ai rupt-o
Și-a izvorât din ea tăcerea...
Plângând cu-al ei răsunet greu,
Striga încet și neîncetat durerea.

IUBIREA...

Alexandra Zahariade

Atunci când iubim cu toată puterea și ființa noastră, sufletul cere și el iubire. Dar uneori sentimentul nu este reciproc, iubirea pe care o așteptăm și după care tânjim întârzie să apară. Atunci, nu ne amăgim, ci continuăm să iubim, poate cu mai multă intensitate de cât înainte, trăim în fiecare zi cu speranța așteptării, căci dragostea înseamnă speranță, iar fără speranță nu am exista.

O viață fără iubire e lipsită de sens. Iubirea ne dă putere pentru viață, ea nu cunoaște limite și dimensiuni, ne înalță sufletul la cer și dă un scop existenței noastre. Când iubim, trăim cu intensitate fiecare clipă a vieții, învățăm să ne bucurăm de lucrurile simple pe care deseori le ignorăm, descoperim lucruri noi și frumoase în fiecare zi, zâmbim, iar chipul ne radiază de fericire.

Nu trebuie să fugim de iubire doar de teama că aduce suferință. Dimpotrivă, trebuie să o căutăm, în noi, în cei din jur, ea este prezentă peste tot, așteaptă să fie descoperită. Durerea pricinuită de iubire este puternică și statornică, dar nimic nu este mai frumos și mai înălțător decât să îngăduim dragostei ce doare să fie trează în ochii noștri, pentru că doar atunci când iubim putem spune că trăim cu adevărat.

Am învățat...

Adela Butnaru

1. Am învățat că viața ne-a dăruit iubire și iubirea ne-a dăruit lacrimi.
2. Am învățat că uneori lacrimile trădează sufletul, dar există și lacrimi de bucurie.
3. Am învățat că uneori e mai bine să-ți ascuți sufletul și să ignori mintea.
4. Am învățat că atunci când totul pare trist , te simți pierdut.
5. Am învățat că dragostea falsă te distruge complet și că cea adevărată pentru unii nu există.
6. Am învățat că trebuie să fii copil pentru a te îndrăgosti și trebuie să fii matur pentru a uita acest fapt.
7. Am învățat că toți suntem păcăliți de iubire și că totuși ne place.
8. Am învățat că mereu pierdem o persoană dragă și întotdeauna întâlnim alta.
9. Am învățat că dragostea e un castel de nisip, care se poate dărâma oricând.
10. Am învățat că omul muncește în zadar și prin asta îmbătrânește.
11. Am învățat că iubirea e un trandafir cu spini , de care te înțepi mereu, dar tot îl cauți.
12. Am învățat că iubim ,pentru a fi iubiți.
13. Am învățat că iubirea e o enigmă , pe care toți cred că o cunosc, dar mulți mai învață încă.
14. Am învățat că poarta inimii se deschide ușor cu blândețe.
15. Am învățat că ochii înșeală mintea omenească.
16. Am învățat că totul pare simplu atunci când iubești.
17. Am învățat că iubirea e un drog de care devenim dependenți.
18. Am învățat că atunci când iubești , lași adevărul în urmă și crezi o minciună.

AM ÎNVĂȚAT, AM SPERAT ȘI-A MERITAT !!!

Prof. Cornel Stanciu

ADEVĂRATA MENIRE

Prof.Popa Ana-Maria

De bună seamă că bunul Dumnezeu anume a făcut-o mai târziu pe Eva, mama noastră a tuturor, ca să desăvârșească în ea tot ce schițase grabnic în Adam...

Dacă Eva a adus în lume blestemul, căzând cea dintâi în ispită, Maria a adus binecuvântarea; dacă Eva a adus în lume moartea, Maria a adus viața cea adevărată; dacă Eva s-a făcut pricină a căderii, Maria prin ascultare și smerenie a devenit pricină a binecuvântării. Ascultarea Mariei desfășurează neascultarea Evei. Prin aceasta, Sf.Fecioră devine” o a doua Evă”, iar Fiul ei, „al doilea Adam”.

Femeile din Vechiul Testament nădăjduiau să devină vasul ales care să aducă în lume pe izbăvitorul promis, care să ridice păcatul strămoșesc.

Fecioara Maria a adus mântuirea prin nașterea Fiului său Iisus Hristos. Mântuitorul a așezat femeia în cinstea pe care o avea înainte de căderea în păcat. El a adus-o pe urmele Lui, a făcut-o prima vestitoare a Învierii, ridicând astfel prima, steagul creștinismului. Iubirea divină i-a înviat sufletul, l-a renăscut, a făcut-o din femeie slabă, fricoasă, mai tare decât toate obstacolele lumii.

Adevărata menire a femeilor este însă făurirea viitorului prin copii bine crescuți. Ele vor sădi în viitorii oameni cele dintâi cuvinte, cele dintâi gânduri bune sau rele. Mamele învăța copiii să vorbească cu oamenii și ,prin rugăciune, cu Dumnezeu.

Sufletul familiei este femeia. Soție purtătoare de grijă, mamă și învățătoarea copiilor săi, tot căminul familiar se încălzește de căldura inimii ei. Mama are cuvintele cele mai dulci și lacrima cea mai fierbinte. Dând viață copiilor, ele nasc

omenirea și omenirea se renaște prin creșterea bună a copiilor. Ele pot să facă din copiii lor fiii celui Preaînalt, dar și fiii celui rău. Iubirea cea mai mare și durerea cea mai adâncă în femei sunt întruate. Femeia revarsă frumosul peste lucrurile utile și știe să se facă plăcută. Fără se bănuiască, ea deține cea mai sigură rețetă a fericirii, deoarece contribuie în fiecare clipă la fericirea celor din jur.

De aceea, mi se pare firesc ca o femeie să întrunească, într-un buchet de grație și omenie, toate calitățile acelea minunate, pe care ar trebui să umbli mult printre bărbați ca să le aduni. Cred că femeia a fost lăsată pe lume ca un model de virtute, de hărnicie și de gingășie.

Femeile sunt preocupate ca în tot ce spun, în tot ce fac să nu uite că privirile lumii sunt îndreptate neîncetat asupra lor, iar ele trebuie să se poarte în așa fel, încât să fie privite cu admirație, iar florile și îngerii să le invidieze.

M.

D.

Prof. Cornel Stanciu

Raze de lumină

Adela Butnaru

(în memoria Înv. Cosma Ioan)

Pe cerul vieții noastre,
Un soare a răsărit
Și raze luminoase
În minte ne-a sădit.

Într-o zi de primăvară
Soarele cel mult iubit,
N- apucat să mai răsară
Și pe noi ne-a părăsit.

De-atunci mereu l-am așteptat
Ca iarăși să apară,
Dar Domnul nu l-a mai lăsat
De sus să mai coboară.

Cu îngerii l-a așezat
În raiul înverzit
Și de acolo ne privește,
Pe noi, ce l-am iubit.

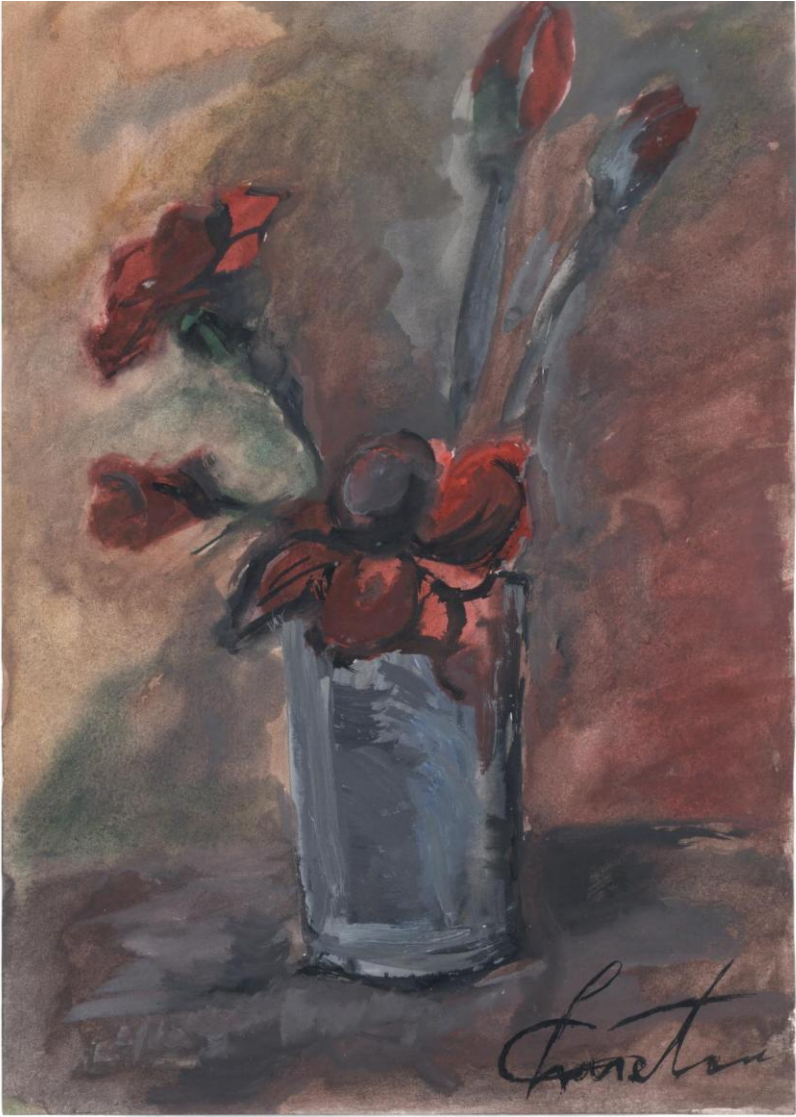
Mamă ...!

Andrada Vug

De multe ori te-aștept în prag
Și-aștept să-ți vad chipul cel drag,
De multe ori te-aștept la geam
Și-aștept să văd ce eu speram.

Tu ai plecat de lângă noi
Lăsându-ne pustii și goi,
Pe cărări întinse pleci,
Suflete în plâns îneci.

Aștept și-acum la geam plângând
Să-mi calce-n prag un suflet blând
Și-aștept, dar nu știu până când
Să pot să-ți văd chipul râzând.

Areta Char

Mama ...

Floarea Ioana

E ziua mamei ce-n viață m-a adus
Și multă dragoste în suflet ea mi-a pus.
Colții soarelui de iarnă s-au tocit,
Acum razele de soare din nou ne-au încălzit.
De viață nouă natura-i pregătită,
Pe mami vreau s-o văd tot tîmpu' fericită.
Covorul de zăpadă, în iarnă așternut
De un firicel de floare el grijă a avut,
Parfumul primăverii și mustul de zăpadă
La viață l-au pornit, pentru o mămică dragă!

Din inimă pentru mama

Andreea Macavei

Dragă măicuța mea
Ești frumoasă ca o stea,
Pentru mine strălucești
Ca o zână din povești.

Tu ești mama cea mai dulce
Cu sclipiri de diamant
Pură, blândă și suavă
Ca un gingaș briliant.

Zâna Lacului Fermecat

Adelina Herbei

Demult, demult, în vremea când oamenii și toate viețuitoarele pământului grăiau aceeași limbă, când lupul era cumătrul mielului și vulpea soră cu găina, într-un ținut îndepărtat, de multa vreme uitat, în care roua dimineții săruta gingaș florile de cristal ce se așterneau pe lângă râuri din miere și lapte, crăiese mici cât un deget, zburau deasupra castelelor falnic ridicate pe vârfulurile munților de aur și de argint, din care răsuna sunetul îmbătător al muzicii cântate la baluri cu prinți și prințese, înveșmântați toți în perle și nestemate, trăia o văduvă singură, împovărată de grijile care îi otrăveau sufletul.

Soțul îi murise mult prea devreme, lăsând-o într-o casă sărăcăcioasă, aflată în pustiul codrului sihastru, singura care îi mai ținea de urât fiind o pisică de culoarea cenușii, ce îi era alături de fiecare dată când stătea la gura sobei cosând, cu ochii înlăcrimați, amintindu-și cu jale de soțul, pe care atât de mult l-a iubit.

Ceea ce o chinuia nespuse pe biata femeie, era nefericirea de a nu fi avut niciun copil, care i-ar mai fi ușurat dorul și tristețea, pricinuite de singurătatea asupritoare pe care o simțea.

Într-o seară, ridicându-și privirea spre cer, a grăit cu glas tremurând :

„ O, Crăiasă a Lunii, de mi-ai putea dăruia un prunc să-mi alin sufletul chinuit de soarta mea nedreaptă, ți-oi jura că îți voi face toate câte îmi vei cere, fără a mă plânge, aș rămâne veșnic a ta umilă slujitoare!”

Deodata, în fața sa a apărut o zână înveșmântată în straie albe, de culoarea spumei mării, purtând pe capul său de culoarea nopții, o coroană din mii de mărgăritare și diamante,

care străluceau asemeni razelor ademenitoare ale Lunii, grăind astfel:

- Eu îți voi dăruia o fiică, cu chip de înger, păr bălai și ochii de culoarea mării, dar tu în schimb, promite-mi, când va fi mare, să mi-o trimiți îndată, căci ea nu este o fată oarecare, ci o zână, ce trebuie să își îndeplinească soarta.

- Mărită crăiasă, cuvântul eu ți-l dau, îți mulțumesc pentru milostenia ta nemărginită, mare fericire mi-ai adus, luminându-mi viața cu surâsul unui copil!

- Să-i spui fetei, când va crește, că e crăiasă mare, dar până atunci taină să rămână!

Astfel, Crăiasa Lunii i-a dat femeii în brațe o copilă mândră și zgłobie, cu părul ca spicul grâului și ochii ca văzduhul cerului, dispărând apoi în întunecimea sumbră a nopții.

Fetița era de o cumiștenie rară, ascultătoare și harnică, ajutându-o, de micuță, pe măicuța ei silitoare într-ale învățaturii și cu o minte ascuțită.

În vreme ce anii au trecut, precum vântul poartă în călătoria sa nisipul pământului, fetița a devenit o tânără deosebit de frumoasă, ce răpea inima oricărui trecător ce avea ocazia a o întâlni în calea sa.

Văzând cât de superbă a devenit fata, încât și strălucirea soarelui pălea în fața luminii zâmbetului său, temându-se să nu fie luată de vreun om răuvoitor, văduva a decis să-i spună cine era ea cu adevărat:

- Scumpa mea fiică, voiesc a-ți încredința un mare secret.

- Spune, mamă, rogu-te!

- Draga mea, când erai mică, mi-ai fost încredințată de Crăiasa Lunii. Acum, că ai crescut, trebuie să te întorci la ea, deoarece ți-e scris să fii o mare crăiasă în lumea ta.

- Mămucă, vrei să spui că trebuie să te las și să plec în lume, după voința crăiesei?

- Da, fetița mea, trebuie. Pentru această menire ai fost născută, să ai un destin măreț. Te rog, ascultă-mi vorba, e spre binele tău!

- Bine mamă, voi pleca, dar înainte, dă-mi binecuvântarea matale, ca să mă feresc de rele, fiindcă drumul este lung și plin de primejdii!

Femeia i-a dat binecuvântarea, a scris o scrisoare crăieșei, i-a urat rămas-bun și fata a plecat.

Mergând pe o potecă, tânăra vedea o multime de copaci scorburoși și bătrâni, ce vorbeau o limbă veche, de multă vreme apusă. La un moment dat, unul dintre ei i s-a adresat:

- Iubită fătucă, unde te îndrepti matale așa de îngândurată și de nesigură?

- Iaca, mă duc și eu către tărâmul Crăieșei Lunii.

- Vai, vai, dar ce treabă așa mare ai tu cu dânsa?

- M-a încredințat mamei mele când eram mică și acum trebuie să ma reîntorc la ea ,dupa cum îi este voia.

- Care va să zică, tu esti fiica ei, Zâna Lacului Fermecat, despre care toți credeam că a pierit! Minune mare că trăiești, să ne scapi de chinul pe care îl trăim!

- Despre ce chin grăiești, bătrâne pom?

- Fata mea, mama ta , de multă vreme s-a stins, iar cea care i-a luat locul este fiica sa vitregă, Doamna Pământului, care are un suflet hain. A pus stăpânire pe toată creația mamei tale, pentru a distruge totul. Du-te și ne scapă!

- Am s-o fac, bătrâne înțelept, promit. Voi salva visul mamei!

- Ia și această crenguță, poate îți va fi de folos vreodata!

Luând crenguța, fata își continuă drumul spre regat, cutremurată de cele auzite.

Cum înainta ea, a văzut o păsărică ce stătea întinsă lângă o floare de culoarea purperei. Avea o aripioară frântă și suferea. Zărind-o pe tânăra, i-a spus:

- Dulce zână, îngrijește-mi aripa, că poate îți voi fi de folos și eu cândva!

Prințesa, fiind înduioșată de vorbele păsărelei, o ajută numaidecât, înfășurându-i aripioara, cu o bucată ruptă din rochia sa.

- Îți multumesc pentru bunătatea ta! De vei avea nevoie de mine, cântă din fluierul acesta și iute voi veni în ajutorul tău!

După ce a luat fluierul, tânăra a plecat mai departe, spre împărăție.

Pe măsură ce înainta, cerul devenea tot mai întunecat, iar sunetul ciripitului de păsări se pierdea în ecouri. Totul devenea trist, lipsit de viață.

De departe, abia se putea observa un castel care, odinioară, era înconjurat de copaci încărcăți cu perle și diamante, dar care acum erau triști și lipsiți de viață.

În fața fetei a apărut o căprioară, ce a întrebat-o:

- Cum de ai venit aici, într-un ținut atât de întunecat și rece, o fată frumoasă, cu suflet cald și blajin?

- Am venit la casa mamei mele, Crăiasa Lunii, dar se pare că sora mea vitrega, a secăt totu de viață.

- Scumpă Zână, bine-ai venit! Doamne, că mult rău ne-a mai făcut vrajitoarea asta. Haide și arata-i-te! Pedepsește-o pentru faptele sale, rogu-te!

Și astfel, însoțită de căprioară, zâna a intrat în castel, prezentându-se Doamnei Pământului:

- Dar ce voiești tu de la mine? spuse Doamna răsbindu-se. Cine te crezi de apari când voiești?

- Nu voi a vă supăra, dar vreau a vă da scrisoarea aceasta, spre a o citi.

Tânăra îi dă scrisoarea, trimisă de mama sa.

- Așadar, spui că ești fiica mamei mele vitregel! Hmmm... păi să vedem, ia du-te și adu-mi fructele Pomului Veșnic, iar dacă într-adevar ești ceea ce pretinzi, nu îți va fi greu.

Tânăra a întrebat căprioara:

- Unde se află Pomul Veșnic?

- Se află tocmai în grădina din spatele castelului, dar fii cu mare băgare de seamă, deoarece grădina este împrejmuțită de un zid imens, pe care nimeni nu a izbutit să-l treacă!

- Îți multumesc pentru sfat, scumpă căprioară!

Zâna s-a îndreptat spre zid, dar pe măsură ce se apropia, vedea cât de înalt era acesta. Neștiind ce să facă, și-a amintit de fluierul dat de pasărea rănită. Cântând din el, de trei ori, a apărut în fața sa deodată o pasăre măiastră care i-a spus:

- Urcă-te în spatele meu, că te voi trece în cealaltă parte a zidului.

Făcând voia păsării, repede au trecut zidul și au ajuns la Pomul Veșnic. Fata a luat fructele și sărind iar în spatele păsării, a trecut zidul.

- Îți multumesc pentru ajutor, mândră pasăre!

- Nu-mi mulțumi, îți eram datoare, pentru mila ta!

Crăiasa, s-a înfățișat din nou Doamnei, cu fructele cerute. Văzând asta, Doamna furioasă i-a spus:

- Bine, văd că ai izbutit, dar aceasta putea să o facă orișicine, ia să văd eu, poți oare să mergi în Ținutul Apelor și să-mi aduci Perla Visurilor?

Zâna, a făcut cum i s-a spus, plecă spre Ținutul Apelor, care nu era foarte departe de castel, dar nu distanța era necazul sau, ci găsirea Perlei.

Văzându-se înconjurată de ape, nu știa ce să facă, iar Perla Visurilor, era tocmai în mijlocul vâltorii, imposibil de recuperat.

Zâna își aminti de crenguța dăruită de bătrânul pom, întâlnit în drumul său. Avea să afle că nu era o simplă bucată de lemn, ci o crenguță fermecată.

Neștiind ce să facă cu dânsa, o tot scutură, când în stânga, când în dreapta, fără nicio noimă, iar la a șaptea încercare, lemnul se transformă, căzând din mâna sa, într-un pod imens, ce se întindea tocmai până la Perlă.

Fericită, a mers către ea și când a ajuns, Perla i-a grăit:

-Preaînălțată Zână a Lacului Fermecat, pune-mă în vârful castelului și voi lumina întreg ținutul, înlăturând întunericul și pe Doamna Pământului!

Fata ascultă sfatul și îl urmă întocmai. S-a urcat până în vârful castelului și a pus Perla Visurilor.

Repede, o lumină amețitoare prinse a învălui întreg ținutul, descoperind, de prin întunericul ce înnegrea și orbea totul, un lac din aur ce stralucea, asemeni soarelui, era lacul Zânei, lacul cel fermecat. Doamna Pământului, nesuportând lumina, s-a pulberat, transformându-se în pulbere.

Și astfel, Zâna Lacului Fermecat a domnit multe veacuri, în bunăstare, aducând fericire și bogăție ținutului. Fiind iubită de toți supușii săi, o aduce la Curte pe văduva care a crescut-o cu atâta drag, în semn de răsplată pentru toată stradania sa.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea.

Dragă mamă, te iubesc!

Anamaria Boghian

Mama mea, ce dulce ești,
Ca un înger strălucești,
La veghea mea tu stai mereu
Și mă ajuți când mi-e mai greu.

Eu ți-aș aduce tot ce îți dorești,
La grija ta, ca un răspuns,
Mă închin în fața ta la focul serii,
Dar știi că toate acestea nu-s de-ajuns.

Pe chipul tău, când îl privesc,
De fericire ochii-ți strălucesc.
Din inimă, cum e firesc...
Dragă mamă, te iubesc!

Eternă stea...

Lavinia Abrudean

O, mămicuța mea frumoasă
Tu m-aștepți cu drag acasă,
Pragul casei când pășesc,
Chipul tău eu îl zăresc.

Chip de înger credincios,
Ochii-ți par ca două stele,
Care lucesc luminos
Peste chipul feței mele.

Pentru aceasta te iubesc
Și în viață îți doresc
Să trăiești, mămicuța mea,
Să rămâi – eternă stea.

Înger blând

Adela Butnaru

Mamă, tu ești un dar divin,
Un înger cu suflet lin,
Ești în deșert o floare,
O perlă strălucitoare.
Chipul tău cel luminos
Și numele tău frumos,
Îl port în suflet mereu
Și mă rog lui Dumnezeu,
Să-ți dea viață fericită,
Bătrânețe liniștită,
Că meriți mult mai mult;
Pentru noi cât te-ai zbatut.

Nu te voi uita!

Geanina Han

În drumul meu voios pășesc,
Și știu că nu am să greșesc,
O floare am să dăruiesc,
Unei persoane ce-o iubesc.

E mama...ce nume frumos!
Cu suflet blând și luminos,
Iar chipul ei cel mlădios,
Zâmbește vesel,bucuros.

Ce este femeia?

Adina Gabor

Mulți se întreabă, dar nimeni nu poate dezvălui acest mister. Uneori femeia este una dintre cele mai mari enigme, de aceea nici bărbatul nu o poate înțelege ,deoarece femeia se bazează pe simțire, iar el are o minte logica.

Femeia îl învață pe bărbat să iubească, să se bucure de toate frumusețile vieții, dar și ea trebuie sa fie răsplătită pentru toate astea cu multa dragoste, afecțiune și să fie prețuită în adevăratul sens al cuvântului.

Ea susține bărbatul în acțiunile sale și e mereu în umbra lui , îi oferă iubirea de care are nevoie și prin puterea pe care o are îl ajută să treacă cu bine încercările pe care i le oferă viața. Are puterea răbdării și crede în dragostea ei care este mereu vie.

Mari oameni ai lumii au avut întotdeauna în spatele lor o femeia puternică, fie că erau regi, împărați, artiști , chiar și poeții au descris femeia in operele lor și au ridicat-o la un rang înalt.

De multe ori femeia crede despre ea că e urâtă, grasă sau prea slabă, uită ce contează mai mult ” conținutul contează, nu ambalajul”, dar prin forța pe care o are ajunge să înțeleagă acest lucru care o face sa se simtă mult mai puternica.

Femeia își fixează multe țeluri și luptă pentru ele cu toate forțele pe care le are și ajunge de foarte multe ori acolo unde își dorește să fie și o mare parte din timpul ei îl dedică lucrurilor care îl plac și o face cu adevărat fericită.

Prof. Cornel Stanciu

”Un clopot tainic miezul nopții bate
Și Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile noastre-nsângerate
Răsună Imnul Învierii sfânt.”

(Galeriu Gafencu, *Imn al Învierii*)

Calea Sfintei Cruci

material cules de Andreea Macavei

Calea Sfintei Cruci în Biserica Romano-Catolică se săvârșește în Postul Mare, în fiecare joi, până în joia Mare. Credincioșii urmează în rugăciune Calea Sfintei Cruci, pe care Mântuitorul Iisus Hristos a purtat-o pe umeri, de la casa lui Pilat până sus pe Golgota.

Calea Sfintei Cruci cuprinde XIV stațiuni , la care preotul împreună cu credincioșii se roagă și se închină.

Stațiunea I reprezintă pe Iisus osândit la moarte, cum stă legat în fața mulțimii care-L batjocoresc și care cer să fie omorât .

Stațiunea a II-a Il reprezintă pe Iisus care ia Crucea pe umeri. El a luat asupra Sa neazurile noastre și a purtat suferințele noastre. ,, Ca un miel a fost dus la înjunghiere și a tăcut ca o oaie fără glas în fața celui care o tunde . ‘’

Stațiunea a III-a : Iisus cade întâia oară sub povara Crucii. Povara este grea, drumul pietros, Domnul este istovit de moarte. Se clatină și cade, dar este îmbrâncit și silit să meargă mai departe .

Stațiunea a IV-a : Iisus întâlnește pe Maica Sa îndurerată. Mama stătea pe drumul pe care mergea Fiul cu Crucea grea. Privirile lor s-au întâlnit. Ea vede chinul Lui și poartă toată durerea alături de El.

Stațiunea a V-a : Simon din Cirene Il ajută pe Iisus să-Și ducă Crucea . Domnul nu mai putea duce greutatea Crucii și de aceea ostașii îl silesc pe un bărbat care venea de la câmp și tocmai trecea pe acolo, să-L ajute să-și ducă Crucea. Acesta era Simion din Cirene, pe care Iisus l-a acceptat ca ajutor pentru a duce Crucea.

Stațiunea a VI-a : Veronica șterge fața Lui Iisus cu o năframă. Ea vede suferința Lui Iisus și cruzimea ostașilor. Curajoasă, pătrunde prin mulțime și îi oferă Domnului năframa, în care El Iși întipărește fața .

Stațiunea a VII-a : Iisus cade a doua oară sub povara Crucii. Este o cădere mai chinuitoare decât cea dintâi . Cu mare efort El se ridică pentru a desăvârșii jertfa Sa .

Stațiunea a VIII-a : Iisus mângăie femeile care plâng. Pe drum spre calvar, s-au adunat femei care-L plâneau pe Domnul chinuit. El, însă, plin de milă se gândește la nenorocirea care va veni peste ele și le mângăie .

Stațiunea a IX-a : Iisus cade a treia oară sub povara Crucii. El este extrem de istovit și se prăbușește pentru a treia oară, dar vrea să ducă până la capăt lucrarea pe care I-a încredințat-o Tatăl. Își adună ultimele puteri și se ridică iarăși.

Stațiunea a X-a : Iisus este despuiat de hainele Sale. Domnul zdrobit de suferință a ajuns pe Muntele Calvar. Ostașii Îi smulg hainele în fața mulțimii și trag la sorți cămașa Lui, iar rănile biciurilor încep din nou să sângereze .

Stațiunea a XI-a : Iisus este răstignit pe Cruce. Ostașii Îl trântesc la pământ, li străpung mâinile și picioarele, pironindu-L pe Cruce, apoi înalță Crucea .

Stațiunea a XII-a : Iisus moare pe Cruce.

Iisus atârnă răstignit pe lemnul rusinos al Crucii, El se roagă pentru călăii Săi, iar pe la ceasul al nouălea strigă cu glas puternic : „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce m-ai părăsit ?” și murind spune : „S-a savârșit. Tată, în mâinile Tale îmi încredințez sufletul.”

Stațiunea a XIII-a : Iisus este coborât de pe Cruce. Hristos a murit, Iosif din Arimateea, plin de tristețe și respect, a luat jos de pe Cruce trupul Domnului și L-a așezat în brațele Mariei, Mama Sa .

Stațiunea a XIV-a : Iisus este înmormântat.

Trupul Domnului este așezat în mormânt, dar moartea nu-L poate ține, căci Hristos a Inviat din morți, răscumpărând lumea de păcate.

Prin participarea credincioșilor la Calea Sfintei Cruci, aceștia Îi mulțumesc Domnului că prin moartea și Învierea Fiului Său primesc iertare și liniște sufletească .

Legenda Iepuraşului

Flavius Mihoată

Şi-n această primăvară
Raţa noastră pe afară
Măcăie pe la cuibar
C-a făcut iarăşi un dar.

Dintr-o data se ridică,
Fuge iute în coteţ,
Să le dea raţelor vestea,
C-a făcut un ouleţ.

Mare-i fu mirarea însă,
Când un iepure ciudat
Înşfăcase ou-n gură
Şi spre casă a plecat.

După care, speriat
Alergând s-a întrebat:
Tic-tac , tic-tac
Oare ce sa fac ?
Tic-tuc, tic tuc
Unde să îl duc ?

Atunci de-o data,
O idee îi veni,
Să intre iute-n casă,
Pe frate-a-l păcăli.

Se duse-ncetişor ,
Când fratele dormea
Şi puse oul lângă el ,
Pentru a-l vedea.

Când acesta se trezi
Și văzu minunea,
Crezând că a născut un ou
Vesti la toată lumea.

Toți vecinii se-adunară,
Să vadă cum arată
Un ou născut de iepuraș-
Minune-adevărată!

De-atunci, se spune că de Paști,
Cel ce aduce ouă
Ar fi același iepuraș,
V-aduce chiar și vouă.

SĂRBĂTOAREA PAȘTELUI

material cules de Silvia Birău

DATA SĂRBĂTORIRII PAȘTELUI

Înainte de anul 325 î.H., Paștele se sărbătorea în diferite zile ale săptămânii, chiar vinerea, sâmbăta și duminica. În acest an s-a convocat consiliul de la Niceea de către împăratul Constantin, care a emis legea ce stabilea ca această sărbătoare să aibă loc în prima duminică după echinocțiul de primăvară sau prima zi de primăvară.

Pentru prima dată Paștele a fost sărbătorit în jurul anului 1400 î.H., dată în care evreii au părăsit Egiptul cu ajutorul lui Dumnezeu. Cu ocazia ieșirii din Egipt, când au sărbătorit pentru prima dată Paștele, toți evreii trebuiau să ia un miel și să îl sacrifice, iar cu sângele lui erau unse ramele de lemn ale ușilor.

În ceea ce privește creștinii, Dumnezeu a reînnoit legământul făcut cu israeliții, de data aceasta nu printr-un om (Moise), ci prin Fiul Său, Iisus Hristos. În Noul Testament mielul jerfit a fost Mântuitorul, iar sângele lui care a curs pe cruce este sângele răscumpărător.

Lumânările

Simbolizând lumina și pacea, lumânarea este nelipsită din Biserică. De ce? Pentru că flacăra ei plâpândă, dar strălucitoare este o fărâmă din lumina adevărului și a sfințeniei. Culoarea ei albă simbolizează puritate și curățire de păcat. Credincioșii aprind lumânari în Biserică, atât pentru pomenirea celor vii, cât și pentru pomenirea morților.

De asemenea, lumânările sunt folosite în toate momentele importante: la botez, la cununie, la înmormântare, la Împărtășanie, în noaptea de Paște, fiind ținute în mână de credincioși sau așezate în sfeșnice și candelabre. Lumânarea simbolizează totodată și viața creștinului: doar

sacrificându-te în fiecare moment câte un pic, munca și viața ta devin “lumina” pentru tine și pentru toți cei din jur.

Deniile

În decursul postului sunt trei denii, adică serviciile divine ce se fac în timpul nopții: joi seara în săptămâna a cincea, sâmbăta din aceeași săptămână și cea mai importantă, în noaptea dintre Joia Mare și Vinerea Seacă. În această seară, când se bate toaca (nu se bat clopotele din Joia Mare până în noaptea de Înviere), se adună lumea la Biserică și ascultă cu evlavie slujba și mai cu seamă, citirea celor 12 Evanghelii.

În decursul citirii evangheliilor, se practicau tot felul de datini. Astfel, unii mergeau la Biserică având o sfoară pe care faceau un nod după citirea fiecărei evanghelii. Se credea că această sfoară cu 12 noduri este deosebit de eficientă în combaterea febrei; bolnavul trebuia încins cu sfoara și lăsat peste noapte bine învelit. Fetele se culcau cu sfoara înodată sub cap, ca să-și vadă în vis viitorul lasat de la Dumnezeu.

De asemenea, se credea că, dacă se lasă făină în Biserică, din seara Joiei Mari până în noaptea Învierii, aceasta e bună împotriva febrei.

Crucea, Simbolul Creștinătății

Adelina Herbei

Dumnezeu, din dragostea Sa nesfârșită pentru noi, oamenii, ne-a iertat păcatul neascultării săvârșit de Adam și Eva, oferindu-ne o nouă șansă de a ne izbăvi. Astfel, l-a trimis pe propriul Sau Fiu, spre a Se sacrifica pentru redobândirea sfințeniei sufletelor noastre păcătoase.

Jertfa, plină de bunătate și smerenie adusă de Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, s-a săvârșit pe o cruce, fiind răstignit fără milă de vrăjmașii nechibzuți, ce nu știau ce greșeală fără de seamăn făceau.

Până în momentul Răstignirii Mântuitorului, crucea era un obiect de tortură, dar a devenit altarul de jertfă a lui Iisus, fiind îmbăiată în Sângele Sau Preasfânt.

Faptul că Iisus a ales Crucea pentru a se sacrifica pentru noi, oamenii, din iubire, arată importanța și respectul pe care trebuie să-l avem față de acest sfânt obiect de cult.

Forma Crucii indică legătura noastră cu Tatăl, linia orizontală reprezintă pământul, iar cea verticală, cerul, așadar e o emblema a comuniunii omului cu Dumnezeu.

Crucea a devenit simbol al credinței, când pe cer i s-a arătat împăratului Constantin cel Mare imaginea Crucii, deasupra căreia era scris „In acest semn vei învinge”, astfel, datorită Crucii, persecuțiile împotriva creștinilor au luat sfârșit, punându-se bazele creștinismului.

Semnul Crucii, făcut cu trei degete împreunate, reprezintă Sfânta Treime ce se revarsă asupra noastră. De asemenea, Crucea este biruitoare împotriva răului, Diavolul nefiind în stare să îi suporte prezența, stârpind puterea întunericului, prin sfințenia și desăvârșirea sa, fiind un mijloc de apărare împotriva duhurilor necurate sau a gândurilor rele.

Nicio slujba liturgică nu poate fi săvârșită fără prezența Crucii, ea reprezentând pe Hristos și jertfa Sa pentru păcatele noastre, astfel nu are doar o singură însemnătate ci ea mai

reprezintă biruința vieții asupra morții, prin Învierea lui Hristos.

Așadar, Crucea este în strânsă legătura cu Învierea, indicând Viața Veșnică, forța sufletului, care nu cunoaște moartea, fiind superioară trupului, care este dedicat stricăciunii.

Crucea este, prin urmare, cel mai reprezentativ simbol al creștinătății, fiind chiar elementul care a influențat nașterea creștinismului, fapt pentru care trebuie prețuită, deoarece prin Răstignirea lui Iisus, am primit șansa Mântuirii.

Noi, credincioșii, prețuim Crucea ca fiind darul pe care ni l-a dat Mântuitorul prin jertfa sa, ea reprezintă legătura noastră cu Tatăl ceresc, Preabunul și de viață Făcătorul Dumnezeu.

Prof. Cornel Stanciu

ÎNVIEREA LUI HRISTOS

Andreea Petrașca

Pentru noi El a murit
Să ne spele de păcate,
Pe cruce a fost răstignit
Și condamnat la moarte.

Pe când credeam că a plecat
Spre alte zări senine,
Hristos din morți a înviat!
Prin tainică minune.

Și astăzi orice credincios
În noaptea Învierii,
Îl regăsește pe Hristos
Învingător durerii.

Hristos a Înviat!

Roxana Imbri

Hristos a înviat din morți,
Ce bucurie sfântă!
Și ingerii din ceruri toți
Și lumea întragă cântă.

Veniți, voi toți cei vii,
Cântați cu morții din morminte ,
Mărire Lui și slava dați
Prin mii de imnuri sfinte.

MAREA SĂRBĂTOARE

Adela Butnaru

De Sfintele Paști
Pomii au înflorit,
Iar harnicul iepuraș
Ouă ne-a vopsit.

E sărbătoare mare,
Cu toți ne bucurăm
Și de la mic la mare
Pe Domnul lăudăm.

- Veniți de luați Lumină !
Preotul ne-a îndemnat,
Iar noi zicem cu toții:
„Hristos a înviat !”

RUGĂCIUNE

Sânziana Moși

Iisus Mântuitorul
Coboară pe pământ,
Îmi luminează drumul
Și-L port mereu în gând.

Mă-nvață-ntotdeauna
Să fiu mai înțelept,
Cu inima-n credință
Să fiu mai bun, mai drept.

Mă-nchin cu plecăciune
Și-n mântuirea mea
Voi face numai bine,
În tot ce voi urma.

Izabela Andronache

BUCURAȚI-VĂ, HRISTOS A ÎNVIAT !

Prof. Ana-Maria Popa

HRISTOS A ÎNVIAT ca să reaprindă în sufletele noastre văpaia credinței. Învățătura pe care a propovăduit-o Hristos până la moarte este confirmată prin Învierea Sa.

Acum, credința mea e tare! Acum cred în cuvântul lui Hristos, pentru că am fost asigurat prin Învierea Lui. Cât de mult trebuie să ne înflăcăreze această încredere în viața veșnică, pentru a face cât mai mult bine ! Acum știi că pot să-mi întăresc credința prin fapte bune, oricâtă osteneală m-ar costa.

Jertfa vieții lui Hristos este garanția vieții noastre. Iisus și-a încheiat, prin Înviere, misiunea de învățător, descoperind lumii pe Dumnezeu, rosturile și datoriile omului pe pământ. Acum , eu știu ce cale am de urmat!

HRISTOS A ÎNVIAT ca să reaprindă în sufletele noastre candela speranței. Cât de mult trebuie să-ți mulțumesc Părinte Ceresc, care L-ai trimis pe unicul Tău Fiu la moarte și L-ai înviat, pentru ca noi să ne întărim în nădejdea vieții veșnice. Deși Mântuitorul meu părea resemnat și a primit moartea, după trei zile toate piedicile au fost îndepărtate, toate suferințele și durerile învinse, toți dușmanii Lui au rămas rușinați. Cât de ușor și cât de iute le poate schimba Dumnezeu pe toate!

Iisus a adus o dată cu jertfa răscumpărării și împăcarea omului cu Dumnezeu. El a fost Mielul care, prin sângele Său, ne-a scos din robia diavolului și a morții, călăuzindu-ne la fericirea cerească. Acum știu să mă ridic de fiecare dată când cad în păcat. Acum știu că cel ce se judecă pe sine fără milă, cine se răscumpără pe sine din vârtoarea păcatelor și își mărturisește și recunoaște vinovăția sa, căindu-se, acela va fi judecat cu blândețe de Iisus Hristos și va trece de la moarte la viață. Câtă bucurie ne-a adus biruința Ta asupra morții și câtă nădejde !

HRISTOS A ÎNVIAT ca să reaprindă în sufletele noastre flacăra dragostei. Cel care a spus despre Sine că este „Lumina lumii”, „Calea, Adevărul și Viața” a învins pe pământ puterea celui rău prin dragoste. Iisus îi iartă pe ucenicii Săi de îndoiala ce au avut-o în timpul patimilor și pentru că atunci l-au părăsit. Îi înzestrează cu puterea de a ierta la rândul lor celor ce vor să găsească credința lui Hristos.

Edificiul clădit de Hristos este sfințirea noastră care se întemeiază pe credință, se înalță prin nădejde și se desăvârșește prin dragoste. Din iubire, Domnul s-a pogorât pe pământ și ne-a dat posibilitatea de-a ne împăca cu Dumnezeu. Și astăzi Iisus, Mântuitorul nostru, așteaptă în Taina Sfintei Euharistii a ne spăla sufletul în sângele Său Preasfânt și a ne încălzi inimile cu razele harurilor Sale împărtășindu-ne cu Sfintele Taine.

**PENTRU ACEEA NE ÎNCHINĂM ÎNVIERII SALE
CELEI DE A TREIA ZI !**

Unde-i judecată, e și noroc

Adela Butnaru

A fost odată ca niciodată, un împărat și o împărăteasă ce nu puteau avea copii. De fiecare dată când împărăteasa dorea să deschidă acest subiect, nimeni nu o asculta, iar împăratul își înclina privirea spre podele. Tristețe mare pe capul lor, toate bogățiile urmau să rămână a nimănui, deoarece nu avea cine să le moștenească. Bătrânețea îi ajungea din urmă, iar sufletul lor încă tânjea după fericirea familială.

Dar într-o zi, împăratul se gândi să adune de peste mari și țări, băieți care doresc a se încumeta la niște probe. Cine le va trece cu bine, acela va fi considerat fiul lui și al împărătesei, acela va stăpâni toate grădinile, un popor întreg și tot ceea ce ținea de curtea împărătească.

Zis și făcut. Vestea zbura până la Marea de Cristal, ajunse în ținutul Oamenilor Rotunzi, trecuse pe la tărâmul Celor cu Judecată, iar apoi dăduse și pe la Ținutul Norocului. Mare fu` mirarea împăratului când văzuse atâția flăcai la poarta sa. Pe tot drumul, de la intrare în sat, până sus pe dealul Cocoșului unde era palatul situat, se vedeau numai și numai feciori.

Cu toții păreau pregatiți și nerăbdatori în încercarea norocului, dar iată că veni și vremea de a demonstra celor înalți ce pot face ei, nu numai cu vorbele, ci și cu faptele. Fiecare spunea în felul sau, ba că o să fure simpatia împăratului și a împărătesei, ba că va trece probele cât ai spune TIP-TILI-TOP-TALI-TUP-TAP.

Intră primul flăcău în camera mare unde era așteptat și împăratul îi zise fără reținere:

-Tu vrei să fii fiul meu așa îmbrăcat? Slăbănogule! Cât îți sunt de largi straietele pe tine, așa va fi de largă și poftirea mea afara pentru tine.

La cele auzite, băiatul iese rușinat, băgând spaimă-n ceilalți, cum că împăratul, Petiol, tare al naibii mai este.

Ușa se deschide intrând cel de-al doilea băiat, înalt și durduluiu, cu umerii lați și părul roșcovan. Se uită împărăteasa la el cu ochi mărunți, întrebându-l:

-Din ce parte vii tu, copile?

-Înălțimea voastră, eu vin din ținutul Oamenilor Rotunzi, gata să vă arăt ce viteji sunt pe acolo și cu ce spor voi trece probele date.

-Ooo...că bine te-ai gândit! Zise împăratul nemulțumit. Haide să văd, flăcăul tatii, ce poate face slănina asta ce îți atârnă așa ușor.

Pornește împăratul cu împărăteasa înaintea, feciorul în urma lor, se urcă fiecare pe un cal și merg până în Pădurea Roșie, la Peștera lui Androne.

Acolo băiatul primește misiunea de a intra în întunecoasa peșteră și să găsească o altă iesire, în doar 48 de minute.

-Dacă nu vei putea ajunge în celălalt capăt, te rog să strigi de trei ori „Am venit la curtea ta, însă cu buza umflată voi pleca”.

Fără nicio problemă intră, însă ieșirea nu o găsește, rămâne blocat pe un tunel îngust, fiind nevoit să rostească cu glas tare micul ritual jenant.

Un alt fecior, sperând că de data aceasta să fie cu noroc, intră în joc, însă în zadar. Și tot așa și iar așa, feciorii intrau voioși și ieșeau posomorâți, până când, dintr-o dată pe holul spre camera mare, se ivate un baiat înalt, cu părul castaniu, cu ochii ca frunza bradului, face grandios o plecăciune și spune:

-Am venit din Tărâmul celor cu Judecată, mă numesc Ionel, dar puteti să-mi spuneți Argint-Viu, căci așa sunt poreclit eu pe acolo și vreau să vă demonstrez că voi reuși să trec toate probele cu bine.

-Vai, dar hotărât mai ești ! Zise împăratul, fulgerându-i o privire neconvingătoare.

-Așa am fost și așa voi fi mereu.

- Stați așa, nu va grăbiți, că fără mine Argint-Viu nu va reuși. Pe ușa bătrână, își face apariția un flăcău puțin mai scund ca Ionel, cu părul ca smoala și ochii ca marea.

- Dar cine ești, tu? De ce intri așa la mine în împărăție? Cum de ți-au dat drumul?

-Eeei... dragă împărate, am avut și eu nițel noroc.

-Nu mă lua cu vorba, zi-mi de unde vii și care-i numele tău?

-Vin din Ținutul Celor cu Noroc și mă numesc Mitică, dar puteți să-mi spuneți Norocilă, așa sunt eu poreclit pe acolo.

-Bine, măi Norocilă, dar așteaptă-ți rândul.

-Nu am cum, Argint-Viu are nevoie de un partener ca mine, precum eu trebuie să am un partener ca el. Vă cer permisiunea de a ne lăsa să întâmpinăm probele împreună. La urmă, dacă vom aluneca cu bine, alegeți pe cine vreți.

Împăratul se uită la împărăteasă. Aceasta acceptă propunerea flăcăului.

Plecară ei spre peștera lui Androne, intrară cu calm, se gândiră ce să facă și hopa...ochi bulbucăți facu împăratul când îi văzu la celălalt capăt !

-Vai, dar nu au trecut nici 30 de minute! cum e cu puțință?

-Eeei... păi m-am luat după picăturile de apă care se auzeau, unde sunt stropi micuți e și izvor prin apropiere și unde e izvor e și o călicuță de ieșire la dânsul, zise Argint-Viu mândru.

-Înțeleaptă mișcare, copile! Mă uimești! Dar hai să trecem la cea de-a doua probă, văd că asta a fost prea ușoară pentru voi. Vreau să mergeți la Casa lui Iuțea și dacă îl veți învinge la jocul cu ceștile, veți trece și la cea de-a treia probă. Pornesc ei la drum, tot cu gândul la acel joc pomenit de împărat.

-Ooo, dar ce joc ar putea fi? zise Ionel îngândurat!

-Habar nu am, dar lasă că aici norocul va fi stăpân!

Ajunși, în cele din urmă, intrară într-o casă

sărăcăcioasă, se așezară pe niște scaune așteptând venirea celui numit Iuțeală. De după colțul albăstrui își face apariția un pitic slab și vai de el ce așează pe masă șase cești albe, zicând:

-Uitați-vă, acuma pun bila asta sub ceașca aceasta, după care le voi întoarce pe toate rapid, când o să mă opresc va trebui să-mi spuneți care este ceașca cu bila.

Zis și făcut. Le întoarce pe toate timp de 3 minute, oprindu-se apoi brusc.

-Na, ia să vă văd, flăcăilor!

Se pare că Argint-Viu nu era prea sigur, nu a putut observa atât de bine, deoarece totul a decurs foarte repede, pe când Norocilă se ridică în picioare spunând:

-Asta e ! Asta e ceașca !

-Măi, ești sigur? Il întreabă viclean Iuțeală.

-Nu! Dar nu contează! Merg pe noroc! Ridică ceșcuța și ce să vezi, sub ea stătea minunata bilă.

Mare veselie îi cuprinseseră și doamne ce dezamăgit era Iuțeală.

Se întorc din nou la împărăție, aducându-i împăratului o scrisoare de la Iuțeală, în care scria că băieții l-au învins.

Când aude împăratul că și de data aceasta au trecut cu bine, le spune rapid și ultima probă.

-Va trebui să mergeți pe celălalt tărâm a lui Față-Brăzdată și să îmi aduceți capul sau! Multe rele mi-a făcut și trebuie să plătească.

La cele auzite, băieții se gândiră că acolo s-ar putea să le fie sfârșitul, deoarece Față-Brăzdată era cel mai de temut împărat al acelor timpuri.

Merseră ei două nopți și jumătate prin vânt și ploaie, până când ajunseră la curtea împăratului.

-Ce vreți de la mine ? Pentru ce ați venit până aici?

-Nu vrem nimic special, zise Argint-Viu, ne-am rătăcit și-am dori să stăm o noapte la împărăția măriei tale.

-Seamănă palatul meu cu un han? Ce-mi puteți da în schimb, dacă vă las să poposiți peste noapte? Știți bine că

nimic nu e pe gratis!

-O să vă ajutăm cu tot ce putem, numai să rămânem aici peste noapte.

-Fie, fie, și așa, o să am oameni care să curețe grădina.

Se obosesc ei cu tot felul de munci grele, însă au reușit ceea ce și-au propus. Noaptea, pe la ora 2:00 , Norocilă, îl trezește pe Argint-Viu, zicându-i:

-Haide, acum e momentul, împăratul doarme dus.

-Ești sigur, sigur?

-Da, adica... nu! Dar ce contează? Mergem pe noroc!

Ajunși în camera lui Față-Brăzdată, Ionel ridică sabia tăindu-i capul. Il bagă într-un sac și îl aduc ca dovadă împăratului Petiol.

Aflându-se din nou la împărăție, nu-i venea să creadă împăratului, cum se poate ca niște băieți așa fragezi să treacă peste toate.

- Ooo, dar curajoși mai sunteți! Mă bucur că ați reușit să treceți probele mele. De astăzi sunteți fii mei și toate tărâmurile, ținuturile vor auzi de voi.

-Asta înseamnă că ne acceptați pe amândoi? zise Norocilă nedumerit.

-Da fiule, căci doar v-ați completat unul pe celalalt. Bravo vouă! Iar acum vreau să dau o masă mare în cinstea copiilor mei. Să vină toate împărățiile, căci nimic nu e prea mult pentru voi și poate așa o să vă găsiți și două fete pe placul vostru.

-Eeei tată, ziseră copiii, acum avem o familie proaspătă, fetele să stea deoparte că nici nu ne gândim la ele.

Și s-a dat petrecere mare, cu totii erau mulțumiți, mulțumiți și fericiți.

Și-am încălecat pe-o sea și v-am spus povestea mea. Și-am încălecat pe-o căpșună și v-am spus o mare minciună!

ÎNDEM N

Prof. Ana-Maria Popa

Talentul este un dar, o favoare, un Har Dumnezeiesc. Caută deci să-l meriti, străduiește-te să-l faci să rodească. Nu fii ca sluga rea care a îngropat talantul dăruit de stăpân. Cultivă-ți talentul! Inormează-te, citește mult și din când în când verifică-te cu un cunoscător.

„Viața artistului trebuie făcută din cel puțin trei părți :o parte de viață omenească, care îl va învăța pe artist cunoașterea omului, o parte de meditație și visare singuratică și o parte de muncă tehnică.”

(Andre Maurois)

Bucură-te de creația ta care s-a înfiripat în singurătate și împărtășește bucuria ta și celorlalți. Numai astfel recapeți conștiința că sufletul nostru omenesc este o flacără din flacăra Creatorului.

ACTIVITĂȚI DIN ȘCOALA NOASTRĂ

PROIECT EDUCATIONAL INTERIUEDTEAN CU ȘCOALA NR.24 TIMISOARA –COPIII SI MEDIUL
INCONJURATOR-NOIEMBRIE 2007-MAI 2008

ACTIUNE DE COLECTARE DE DESEURI-CLASA A-XII-A-OCTOMBRIE 2008

"MOS CRACIUN"-LA SCOALA AJUTATOARE VARADIA-CADOURI OFERITE DE CLASA A-VIII-A
DE LA GRUP SCOLAR SAVIRSIN

FESTIVALUL OBICEIURILOR DE IARNA- SAVIRSIN DECEMBRIE 2008

Moș Nicolae –la Spitalul din Săvîrșin
Participanți : elevii clasei a VI-a A
Diriginte : Prof. Ana-Maria Popa

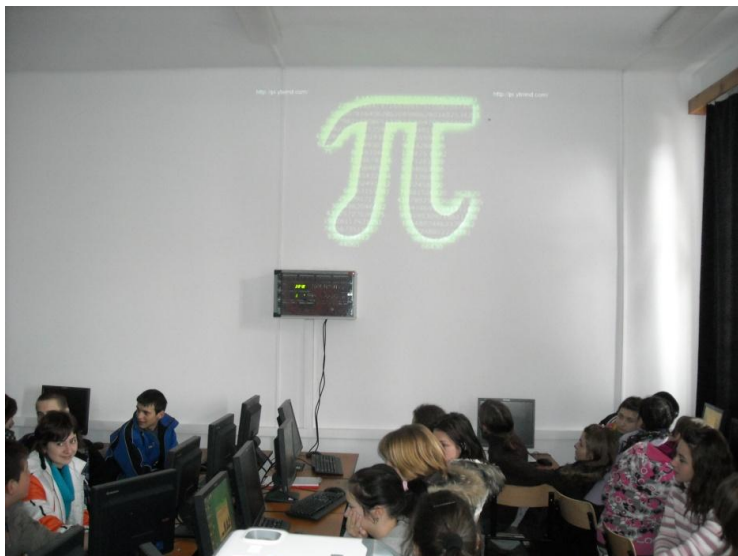
Participă elevi din cls. VI –X
Coordonatori : Prof. Violeta Mărgineanu
Prof. Ana-Maria Popa

Dragobete – 24.02.2010
Participă elevi din cls. IX-X
Coordonatori : Prof. Violeta Mărgineanu
Prof. Ana-Maria Popa

Participă elevi din cls. VIII B - X
Coordonatori : Prof. Violeta Mărgineanu
Prof. Ana-Maria Popa

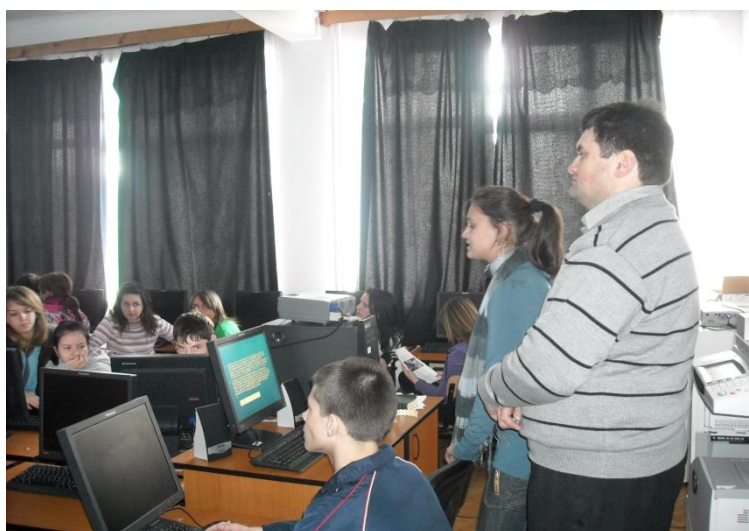

Ziua Mondială a numărului π

14.03.2010

Participă elevi din cls. X-XI

Coordonator : Prof. Dorin Popa

LA FRANCOPHONIE

20 MARTIE 2010

- **PARTICIPANTI**

- Elevii claselor:
IV – XI

- **COLABORATORI:**

- prof. LUPU LUCIA
- prof. COSMA DORINA
- D-I PAVEL IONEL – director
Casa de Cultura Savirsin

- **COORDONATOR**

- **PROF. VODICEAN ADINA**

ACTIVITATE
IN CADRUL PROIECTULUI EDUCATIONAL
"PAMANTUL -IN PERICOL?"

In data de 22.03.2010 s-a desfasurat o activitate din cadrul proiectului educational " PAMANTUL – IN PERICOL? ".

La acesta activitate au participat elevi ai claselor a IX –a si a X-a sub coordonare d-nei profesoarei de chimie Spinant Ramona si elevi ai clasei a VII- a A sub coordonarea d-nei profesoare de religie Barba Corina.

Activitatea s-a desfasurat in laboratorul de chimie al scolii pe urmatoarele sectiuni :

- 1.Poluarea –caracteristici
- 2.Poluarea si efectele sale
- 3.Religia ortodoxa si ecologia

Profesor coordonator al proiectului educational « Pamantul- in pericol ? » este d-na profesoara de chimie Spinant Ramona iar colaboratorii proiectului sunt d-l director al Grupului Scolar Savirsin ,ing.prof.Vesa Nicolae, si d-na profesoara de ecologie Suciu Liliana.

SĂPTĂMÂNA MARE (2010)
Participă elevi din cls. V-XII
Coordonator : Prof. Corina Barbă

Parteneriat cu Ocolul Silvic Săvîrșin
Pădurea, sufletul pământului
Participă elevii clasei a IX-a A
Coordonator : Prof. Violeta Mărgineanu
30.03.2010